

Kde končí svět

Dobré zprávy

Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

*Sborník vítězných prací
literární soutěže dětských autorů
Zlínského kraje 2022/2023*

květen 2023

Kde končí svět

Dobré zprávy

*Sborník vítězných prací
literární soutěže dětských autorů
Zlínského kraje 2022/2023*

květen 2023

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*„V životě nejsou důležité ty veliké věci, o kterých se píšou tlusté knihy.
Mnohem důležitější jsou maličkosti a detaily běžného života,
kterých si lidé většinou ani nevšimají.
Právě v nich jsou ukryty ty nejdůležitější zprávy.“
(Milo Mahdall)*

Již po třiatřicáté se čtyři knihovny Zlínského kraje spojily v pořádání společné literární soutěže pro děti do 15 let. Každá z knihoven vyhlásila a vyhodnotila své regionální kolo: Hledání v Krajské knihovně Františka Bartoše ve Zlíně; O poklad strýca Juráša v Masarykově veřejné knihovně ve Vsetíně; Kroměřížská litera v Knihovně Kroměřížska a Píšu povídky, píšu básně... v Knihovně Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti. Celkem se literárního klání zúčastnilo 560 dětí a nejlepší práce postoupily do kola krajského.

Letošní soutěž provázelo společné téma DOBRÉ ZPRÁVY, které vyhlásil Klub dětských knihoven SKIP ČR, zastřešující aktivity knihoven. A inspirací bylo mnoho...

*Dobré zprávy z Česka i ze světa; Inspirativní rozhovor; Svět bez špatných zpráv; Dobré zprávy změni špatný den; Dlouho očekávaná zpráva; Pohádkové zpravodajství; Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno...; Večerní zprávy podle mě; Záleží na úhlu pohledu; Je více dobrých nebo špatných zpráv? Posel dobrých zpráv; Dobrá zpráva potěší;
Dobrych zpráv není nikdy dost...*

V porotě naší literární soutěže hodnotili příspěvky učitelé základních i středních škol, knihovníci, regionální spisovatelé, redaktoři... Ti všichni měli za úkol zhodnotit básnická i prozaická díla. Věřte, nebylo lehké rozhodnout, která ze všech úžasných prací získá nejvíce bodů. Ale řeč čísel je spravedlivá... A my máme radost, že i letošní literární soutěž přinesla mnoho hezkých příspěvků a věříme, že ti, kteří nejsou mezi oceněnými, psát nepřestanou. Vždyť literární pokusy obohacují a zpestřují náš život.

1. kategorie – 1.– 3. třídy – poezie

1. místo Anastázie Ševčíková, 3. třída ZŠ Velehrad

1. kategorie – 1.– 3. třídy – próza

1. místo Sara Nevo, 3. třída ZŠ Sportovní, Uherské Hradiště

1. místo Eva Formanová, 3. třída ZŠ Zlín, Dřevnická

2. místo Gabriela Gregárková, 3. třída ZŠ Suchá Loz

3. místo Přemysl Štěpánek, 3. třída ZŠ Oskol, Kroměříž

2. kategorie – 4.– 5. třídy – poezie

1. místo Ema Pospíšilová, 4. třída ZŠ a MŠ Pravčice

2. místo Martin Sliž, 5. třída ZŠ Vsetín, Rokytnice

3. místo Dominik Bartoník, 5. třída ZŠ Březová

2. kategorie – 4.– 5. třídy – próza

1. místo Kateřina Ondrušková, 5. třída ZŠ Polešovice

2. místo Alžběta Žitníková, 5. třída ZŠ Krhová

3. místo Týna Babicová, 5. třída ZŠ Integra Vsetín

3. místo Elen Kovářová, 5. třída ZŠ a MŠ Tečovice

3. kategorie – 6.– 7. třídy – poezie

1. místo Pavlína Fürstová, prima, Gymnázium Zlín, Lesní čtvrť

1. místo Jan Ondrušek, 7. třída ZŠ Masarykova Valašské Meziříčí

2. místo Petr Marek, 7. třída ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

3. místo Karolína Fialová, 6. třída ZŠ Luh, Vsetín

3. kategorie – 6.– 7. třídy – próza

1. místo Anna Chrobáková, 7. třída ZŠ Integra Vsetín

2. místo Hana Fajkusová, 7. třída Církevní ZŠ v Kroměříži

3. místo Eva Vymazalová, 7. třída Církevní ZŠ v Kroměříži

4. kategorie – 8.– 9. třídy – poezie

1. místo Julie Zemánková, 9. třída ZŠ Valašská Polanka
2. místo Natálie Hrušková, 9. třída ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm
3. místo Vojtěch Ondrušek, 9. třída ZŠ Planeta, Frýdek-Místek

4. kategorie – 8.– 9. třídy – próza

1. místo Anna Šalomounová, 9. třída ZŠ Komenského I., Zlín
2. místo Eliška Kašková, 9. třída ZŠ Mysločovice
3. místo Mariana Crhonková, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná, Uherské Hradiště

5. kategorie – Speciální školy

1. místo Denis Marada, 9. třída ZŠ Kroměříž, 1. máje

6. kategorie – komiks

vítěz v kategorii 1.–3. třídy Dorota Holčáková, 3. třída ZŠ Vidče

vítěz v kategorii 4.–5. třídy Veronika Pospíšilová, 4. třída ZŠ Salvátor, Valašské Meziříčí

vítěz v kategorii 6.–7. třídy Barbora Černušková, 7. třída ZŠ Bánov

vítěz v kategorii 8.–9. třídy Julie Cábová, kvarta, Gymnázium Rožnov pod Radhoštěm

Jakub Láška, Uherské Hradiště

1. kategorie – 1.– 3. třídy – poezie

Dobrá zpráva

Anastázie Ševčíková, 3. třída ZŠ Velehrad

Včera v noci,
časně zrána,
do okna k nám
vlétla vrána.

Přinesla nám na mráčku
dobrou zprávu v zobáčku.
Doletěla expres z nebe,
chtěla potěšit i tebe.

Dobrá zpráva světem letí,
na zemi je spousta dětí,
které chtějí zprávu vědět.
To budou dospěláci hledět!

Anděl boží vráně svěřil,
čemu by dospělák těžce věřil.
Zpráva dětem sděluje,
že je rodič miluje.

Všechny, každé do jednoho, takového, jaký je,
přestože je často zlobí, na rukou je ponosou.
Proto nejvíc nejkrásnější je ta láska v rodině,
mějte děti rádi i v každické hodině.

Zoe Camarda, Uherské Hradiště

Nejhezčí den mého života

Sara Nevo, 3. třída ZŠ Sportovní, Uherské Hradiště

Věnování: Mému bratrovi Alexovi

Povím vám příběh, jak jsem chvílku byla šťastná, chvílku smutná a potom zase šťastná. Někdo řekne, že mít mladšího sourozence je super a někdo naopak, že ne. Já bych vám odpověděla obojí dvojí. A teď konečně hurá k příběhu.

Začalo to tak, že jsem měla tři roky a maminka začínala mít kulaté bříško. Řekla mi, že v něm mám bratříčka, ale nevěřila jsem jí. Jak by se mohl do takového bříška vlézt kluk! Maminka mi ten večer četla knížku o miminkách a hned mi to bylo jasnější. Budu mít bratříčka! Konečně už nebudu sama!

Jednou jsme šly na nákup do supermarketu. Uviděla jsem regál s míči a vykřikla jsem: „Maminko, vezmi ten balónek pro to miminko, co máš v bříšku.“ A hned nato jsem jí ho dala do košíku. Domů jsem se vracela šťastná. Přitulila jsem se k svému plyšovému tygříkovi a pošeptala jsem mu do ucha: „Tohle je balónek pro miminko, co má maminka v bříšku. Že je krásný?“

Pár měsíců nato tatínek zavelel: „Všichni do auta, jedeme do nemocnice.“ Byla jsem překvapená, nic se nikomu nestalo? Tatínek řekl: „Sári, sice se nikomu nic nestalo, ale maminka tam potřebuje jet, aby porodila tvého bratříčka.“ A tak se jelo. Před budovou porodnice se s námi maminka rozloučila. Měla jsem na krajíčku, ale táta mě uklidnil, že maminka brzo přijde.

A konečně přišla, i s bratříčkem. Byl to nejhezčí den mého života. Maminku jsem poprosila, jestli si můžu pochovat mého bratříčka. Máma přikývla. Vzala jsem si ho do rukou a dala pusinku na čelo: „Můj bratříček, je jen můj.“ Zahřálo mě u srdce. Podala jsem mu balónek a objemul ho. Ulevilo se mi, že se mu můj dárek líbí.

Bohužel, to štěstí netrvalo dlouho. Když přišla návštěva, doufala jsem, že si mě aspoň trochu všimne. Ale jen mě pozdravili a už se ptali, jak se má bratříček. Připadala jsem si neviditelná, měla jsem na bratra zlost, i když na vině nebyl. Bral mi veškerou pozornost. Navíc s ním nebyla žádná legrace, jen na mě udiveně vykulil oči.

Ale jednoho dne se stal zázrak: s mým bratrem už byla sranda a pozornost byla půl na půl. Omluvila jsem ho, že jsem kvůli němu byla smutná. Navíc to ani nebyla pravda, vždyť on za to ani nemohl!

No, a od té doby jsme nerozlučná dvojka.

Posel dobrých zpráv Náš chlupatý kamarád Max

Eva Formanová, 3. třída ZŠ Zlín, Dřevnická

Každý z nás v životě má svého posla dobrých zpráv a nálad. Posel dobrých zpráv může mít jakoukoliv podobu, může to být člověk, nemá tvář, nebo sdělovací prostředky, ať už televizní, tak novinové.

U babičky a dědy jsme odjakživa měli pejsky. Jedním takovým chlupatým kamarádem a poslem dobré nálady byl náš Max (plemeno irský setr). Před 3 roky náš chlupatý kamarád odešel za duhový most. Poté, co odešel, nám bylo velmi smutno. Babička s dědou říkali, že už žádného pejska nechtějí. Moc je odchod Maxíka zasáhl. Ale při návštěvách si pořád stěžovali, jak je jim smutno. Moje maminka

nevydržela smutné obličejy svých rodičů a stýskání si, že jim je smutno po pejskovi. Dostala nápad, že babičce k narozeninám pořídí malé chlupaté překvapení. Babička má narozeniny v červnu. Tak měla necelý půl rok na to, aby našla štěňátko irského setra ve Zlínském kraji a okolí. Musela hledat na sociálních sítích a po inzerátech. Po dlouhém hledání se jí v březnu ozval pán od Hradce Králové ze Staré Bystřice, že v dubnu jeho fenečka bude mít štěňátka. Hned si máma zarezervovala jedno štěňátko, chlapečka. Nemohli jsme se dočkat na den D., kdy nám máma jela pro štěňátko. S tatínkem a sestrou jsem chystala grilování pro babičku. Děda nám pomáhal, ale také vůbec o ničem nevěděl, takže pro něj to bylo také překvapení. Dlouhou cestu k novým páničkům štěňátko Barny (alias Max) zvládlo na výbornou. S malým chlupatým překvapením máma dojela autem do zahrady u babičky. Tam pejskovi připnula vodítko a nasadila mu velkou narozeninovou mašli, která ladila s jeho obojkem. A vydali se vstříc k novému domovu. Babičce a dědovi vyhrkly slzy z očí, když se k nim blížilo roztomilé chlupaté překvapení. Tak jsme babičce popřáli k narozeninám a předali náš společný dárek, kamaráda posla dobrých zpráv a lumpáren. Maxíka máme již 3 roky a dělá nám všem velkou radost. Je takový divočák a rošťák. Má rád kamarádky slepice, které prohání po dvorku. Hry s plyšáky a balónem mu nejsou cizí. A úplně nejraději je, když jsem u babičky a dědy na prázdninách a dělám s ním lumpárny. Náš Maxík je prostě posel dobrých zpráv a nálady.

Spisovatelka

Gabriela Gregářková, 3. třída ZŠ Suchá Loz

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Karolína. Chodila do třetí třídy a vždy si přála stát se spisovatelkou. Už byla na pěti různých spisovatelských soutěžích, ale na žádné nevyhrála ani první, ani druhé, dokonce ani třetí místo. Karolína ale nechce svůj sen vzdát. Hodně čte a taky sleduje pohádky a různé pořady, aby měla nápady. Píše scénáře, podle kterých hrají její spolužáci divadlo a moc ji baví, že je to pro spolužáky zábavné.

Zítra jede na další soutěž, ale moc se jí tam nechce, protože se bojí, že zase nic nevyhraje. Už je večer a Kája se už ani nebojí, ani se netěší. Dopadne to tak, jak to má být. I když nevyhraje, bude psát dál, protože ji to prostě baví. Ale ráno vstala dřív, nemohla už spát, protože musela myslet na to, jak to zítra všechno skončí. Rychle se nasnídala a běžela do školy. Paní učitelka se jí hned ptá: „Dobré ráno, Kájo, tak co, už se těšíš?“ Kája jen nesměle povídá: „No, ani moc ne.“

Když dojeli na místo vyhodnocování, tak si sedli a čekali. Kája se připravuje na všechny možnosti. Chvilí bylo ticho, ale pak se ozvalo: „3. místo vyhrává Nikol Nováková, 2. místo vyhrává Nela Dvořáková a 1. místo vyhrává Karolína Mahdalová. Gratulujeme vítězům a teď si můžete přijít na pódium pro své ceny!“ Paní učitelka pošeptala Káje, ať jde a Kája utíkala radostí na pódium. Konečně se to povedlo po tom všem úsilí! Měla velikou radost.

Odpoledne běžela domů říct vše rodičům. Mamince říká: „Mami, dobrá zpráva! Konečně jsem vyhrála!“ Maminka se jen usmála a říká: „Mám radost i za Tebe! Dobrá zpráva je, žes to nevzdala! I kdyby nevyhrála žádnou soutěž, pro mě jsi ta nejlepší spisovatelka už teď.“

Dobré zprávy, žiju!

Přemysl Štěpánek, 3. třída ZŠ Oskol, Kroměříž

Nedávno jsem byl na jednom polorozpadlém hradě. Šli jsme tam s Alexem, Tomášem a s Maxem. Vedly nás k němu staré koleje, po kterých už žádné vlaky nejezdí. Skákali jsme po nich, přeskakovali jsme jednotlivé pražce, házeli kameny do dálky a dohadovali jsme se, kdo dohodí dál.

Najednou naši pozornost upoutal malý tunel. Hned jsme do něj chtěli vlézt, ale nikdo, kromě Tomáše, se do něj nevešel. Musel ho jít prozkoumat sám a my ostatní jsme na něj čekali. Tunel byl uvnitř kluzký a tak se Tomáš trochu projel. Najednou jsme viděli, jak ho tunel, který byl vlastně jako tobogán, vyhodil asi sto metrů před námi a přímo do bláta. Tomáš měl kalhoty úplně hnědé a my jsme se začali smát, že vypadá jako by se mu stala nehoda v kalhotách.

Šli jsme na ten hrad trénovat parkour, protože skákání nás strašně baví. Ale trochu jsme tam dělali i borčus. Když jsme skákali mezi různými zídками a sloupy, tak jsme objevili jednu takovou kamennou stěnu. A tak jsem si řekl: „OK, co takhle skočit z té zídky nějaké salto?“, vylezl jsem na ni a pode mnou, na druhé straně, byla obrovská dvacetimetrová jáma a v ní byla voda. Když jsem se chtěl odrazit, tak mi, nešikovně, podklouzla noha. No hrůza!

Kluci se mě snažili chytit, ale už bylo pozdě. A tak jsem letěl a letěl přímo dolů. Když jsem dopadnul, viděl jsem před sebou jen bílo. Bál jsem se otevřít oči, protože jsem nevěděl, jestli jsem živý nebo mrtvý. Pak jsem začal cítit své tělo. Nohy a ruce, mám je a můžu s nimi pohnout“ nakonec jsem zjistil, dobrá zpráva, že to byl jen sen. Že ležím ve své posteli a žádný hrad, voda, zídka ani kluci tady nejsou. Rychle se otočím na bok, zavrtám se do polštáře a třeba se za nimi ještě vrátím do říše snů a salto z té velké výšky skočím a povede se mi.

Elen Zvonková, Zlín

2. kategorie – 4.– 5. třídy – poezie

VODOVOD

Emá Pospíšilová, 4. třída ZŠ a MŠ Pravčice

„Haló, slyšte občani!“
Obec Pravčice měla jednání.
„Už nebudou vaše studny prázdné!“
Starostka udělala rozhodnutí rázné.

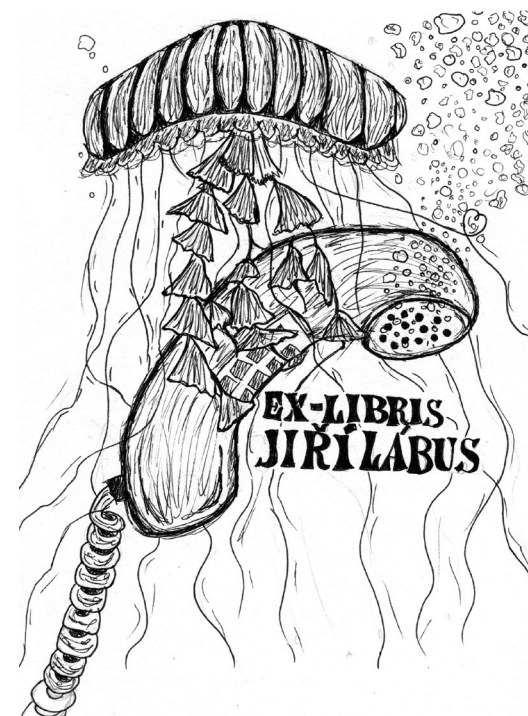
Radu svolala,
úkoly rozdala.
Začal se kopat vodovod,
pozor, nepřekopnout plynovod!

Projektant nakreslil plán,
je to velice důležitý pán.
Hned zrána přijela „Rovina“,
je to dobrá firma z Hulína.

Mistr dělníkům rozdál práci,
do práce se dali jako draci,
měli čas i na legraci.
Přijela těžká technika,

byla z toho díra veliká.
Do výkopů trubky položili,
Pravčice vodou oživil.
Občané zvolali: „Hurá! Sláva!“

Konečně zas dobrá zpráva.
Už to teče! Už to stříká!
Už nikdo suchem nenařiká.

Michaela Mazůrková, Staré Město

Dobré zprávy

Martin Sliž, 5. třída ZŠ Vsetín, Rokytnice

Přišly za mnou dobré zprávy,
zamotaly nám všem hlavy.
Co je pravda a co lež?
Televize, odpověz!

Jedna zpráva z policie,
ruka ruku stále myje.
Potom zase politika,
každého z nás se to týká.

Mne však velmi zaujalo
a nebylo toho málo.
Budou delší prázdniny,
od ledna až do zimy.

A co na to řekne škola?
Nic neřekne, bude holá.
Počítače, monitory,
budem doma – to je story!

Já to vidím skvěle,
notebook u postele.
Nevystrčím nos i bradu,
jde tu přece o zábavu.
Učení je zábava,
zkoušení tak odpadá.

Kamarádi a zpráva o počasí

Já jsem Ruda optimista,
nevím, co počasí na nás chystá.
Každá zpráva, to je něco,
potěší mne všechno-kde co.

Třebaže dnes přšelo
a mně se ven nechtělo.
Vzal jsem knihu, co mám rád,
je to dobrý kamarád.

Já jsem Matěj pesimista,
nic mně neba... max si stýskat.

Sestra to však vidí černě,
nesdílí mou radost zřejmě.
Nechce sedět doma stále,
chce skotačit v školní hale.

Vidět svoje spolužáky, učitele,
nebýt doma jako v cele.
Mračí se tak celý den,
do školy chce jít a ven.

Tak teď nevím, zda ta zpráva,
byla pro nás dobrá, zdravá.
Anebo, já optimista
začnu být též pesimista?

Kdo mi v tomto poradí,
kamarády nahradí?
A tak vítám další zprávu.
Konec prázdnin, nevěš hlavu!

Za pár dní zas ve škole,
známky, úkol na stole.
Sestra už je optimista,
s kamarády ven se chystá.

A já myslím na to jen,
kdy zas bude volný den.
Bez úkolů a zkoušení,
jen prázdniny — lenošení.

Dobrých zpráv tu vůbec není,
všechno se hned v špatné změnil.

Třebaže dnes přšelo
a mně není veselo.
Všude mokro, bláto, slín,
z toho všeho mám zas plín.

Vím, že bude jenom nuda,
kdyby aspoň přišel Ruda.
Jenomže on doma sedí,
do knížky napjatě hledí.

Návod na šťastný život

Dominik Bartoník, 5. třída ZŠ Březová

Óda na Lenivost

Lenivý, tak zákon káže,
nemůže žít bez kuráže.
Je nás spousta, kamarádi,
co od rána do setmění,
(přesto žijem' v osamění),
lenošíme tuze rádi.

Přidej se, ty milý, pilný,
co pud v tobě pořád silný
nedovolí spočinouti,
(pořád žene k jakés pouti),
v lenošení vzácném chrámu.
Odvahu, otevři bránu!

Odměnou ti za odvahu,
že uvidíš Snění dráhu,
která vede k Fantazii,
Myšlence, či Poezii,
všechny dámy bydlí spolu
přímo na Lenivém pólu.

Tulení škola

(inspirováno básničkou L. Středy Tulení škola)

Zubní milovaná zimní hudba o zimojevch
milých tuleňů,
líbivé bílé košilky tuleních uličníků,
zimoděje,
veliké zubodrkotání,
foukání arktického foukadla,
koupání estetických blíženců,
tulení tulení,
spousta lásky bílokrásné.

Jaro v morku kosti

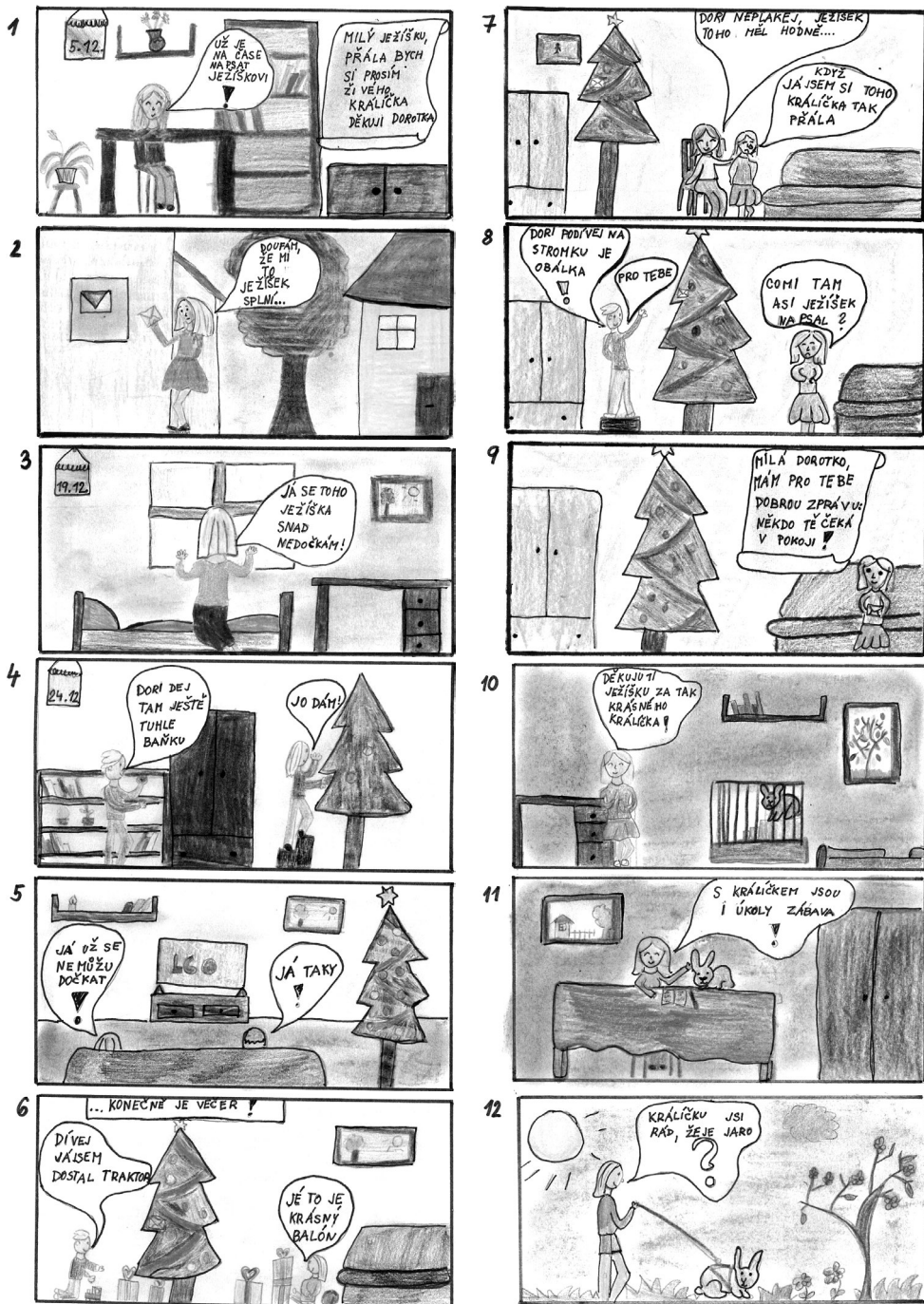
Jaro v lidové umělecké tvořivosti
popíše půvab života od morku kosti.
Krásu květů, ptáčat, potoků, hmyzu,
taky se zúčastním toho jarního kvízu.

Violka, sněženka, narcis a pampeliška,
v doupěti tulí se k liščatům máma – liška.
Pupeny a květy třešně i meruňky,
všude cítíš víření čmeláčic, beruňky.

Na komíně vysokém hnízdí nádherný čáp,
ptáci, květiny, lidé oděli nový háv,
zkrátka, celý svět probouzí se k životu teď.
Máš jarní únavu? Jako já, za pecí sed!

Dominik Bartoník, Březová

Jak mi dobrá zpráva změnila den, život, všechno ..., Dorota Holčáková, 3. třída ZŠ Vidče

2. kategorie – 4.– 5. třídy – próza

Čmeláci příběh

Kateřina Ondrušková, 5. třída ZŠ Sportovní, Uherské Hradiště

Letos na konci zimy nebo začátkem jara mě jednou v sobotu probudilo řinčení strojů... Podívala jsem se z okna a viděla jsem, že kolem našeho domu začali ničit velkou louku, kam jsem dřív chodila na procházky. Mají tam stát rodinné domy. Na louce do té doby žila spousta zvířat a hmyzu. Jak jsem to viděla, bylo mi z toho smutno.

Vtom otevřeným oknem do mého pokoje vletěl čmelák. Leknutím jsem vykřikla a vzbudila mého brácha. Můj brácha Honza se zeptal: „Co ječíš, vždyť je to jenom čmelák.“ Honza mi řekl, že čmeláci jsou velmi užiteční a chránění. Přestala jsem se bát a znovu jsem se na něj podívala. Už mi nepřišel nebezpečný, ale se svým barevným a chlupatým tělíčkem docela roztomilý. Tak jsem se chtěla o čmelácích něco dozvědět. Zjistila jsem, že čmeláci jsou „společenský hmyz“, který tvoří jednoleté kolonie s jedinou královnou a množstvím dělnic. Jsou velmi užiteční a přísně chránění, protože jim ubývá přirozeného prostředí. A já jsem se našťavaně podívala z okna na ten řinčící bagr. „Určitě ho vyhnali z naší louky, chudinku!“ řekla jsem. Začala jsem přemýšlet, jak bych chudáčkovi čmelákovi mohla pomoci.

Dočetla jsem se, že čmeláci se dají člověkem i chovat! To mě velice překvapilo. Čmeláci totiž tvoří hnízdo na jeden rok. Přes zimu přežívá pouze královna, která vždy na jaře zakládá nové hnízdo, ve kterém klade vajíčka. Královnu můžeme odchytit a pak ji umístit do uměle vyrobeného hnízda. TAKŽE V MÉM POKOJI LÍTALA ČMELÁČÍ KRÁLOVNA! Čmeláci se živí nektarem a pylem a tak jsem jí hned dala jméno Medulka. Zase jsem vběhla do mého pokoje a doufala, že tam Medulku pořád najdu. Docela překvapivě seděla na mém barevném polštáři s květinami. Myslela jsem si, že bude už dávno pryč! A pak mi to došlo. Má hlad! Rychle jsem jí přichystala vodu s cukrem, na který se hladově vrhla.

Mezitím, co se nácávala vodou s cukrem, jsem začala přemýšlet, jak vyrobit čmeláčí hnízdo. Dočetla jsem se, že se mu říká čmelín, vyrábí se ze dřeva a připomíná úl, do kterého se dává výstelka z bavlny. Čmeláci žijí pod zemí, proto musí mít vchod do hnízda vyrobený z dlouhé trubky, připomínající jejich přirozené hnízdění.

Utíkala jsem po schodech dolů a hned, jak jsem uviděla tátu, tak jsem mu všechno, co se stalo, řekla. Jak jsem skončila s vyprávěním, viděla jsem na tátovi, že ví, co po něm budu chtít. Zeptal se mě: „Chceš se mnou vyrobit ten čmelín, vid?“ Usmála jsem se a jenom přikývla.

Začala jsem studovat krok po kroku, jak vyrobit čmelín a tak pomoci mojí Medulce i dalším čmelákům. Čmelín jsme postavili podle návodu na internetu a dali jsme ho na zahradu pod rozkvetlé ovocné stromy. Byl nádherný.

Než jsme vyrobili náš nový čmelín, Medulka všechno zbaštila. Opatrně jsme ji vzali do uříznuté injekční stříkačky a dali do vchodu čmelínu a vchod uzavřeli. Teď to teprve začalo. Museli jsme počkat asi 15 minut, aby si Medulka stihla prohlédnout svůj nový domeček. Čmeláci si musí svůj nový domov sami vybrat. Pokud se jim nelíbí, ihned odletí pryč. Když jsou s ním spokojeni, obletí v kruzích několikrát čmelín, aby si zapamatovali jeho polohu a trefili zpátky. Po 15 minutách jsme otevřeli vchod a čekali. Po chvíli jsme uviděli ve vchodu Medulčina tykadla. Čekali jsme, až se vznesla a já si moc přála, aby udělala svůj orientační let. Ale Medulka několik minut ložila kolem vchodu a neměla se pořád k odletu. V tom se vznesla do vzduchu a letěla pryč. Já se strašně lekla, ale po

pár vteřinách se vrátila a začala dělat kolem čmelínu první kruh... potom druhý... a pak další... Já radostí zapištěla. Medulka měla nový domov! Seděla jsem před čmelínem další hodinu a dívala se, jak Medulka začala do hnízda nosit pyl. Jídlo pro své budoucí děti. Byla jsem ráda, že jsme jí asi zachránili život a pomohli narození dalších čmeláčků.

Nakonec jsme založili další dva čmelíny, ve kterých se vylihly desítky čmeláků, kteří mohli opylovat další a další květy.

Takový čmelín si můžete vyrobit i vy! Není to nic těžkého, stačí mít jenom chuť pomáhat naší přírodě. Čmelíny mohou být umístěny v podstatě kdekoliv, i v panelovém domě na balkoně. Každý z vás si tak může donést kousek přírody domů.

Toto byl můj skutečný příběh, jak jsem začala pomáhat ohroženému druhu hmyzu.

Nový domov

Alžběta Žitníková, 5. třída ZŠ Krhová

Rozhlížím se okolo. Čtyři stěny, jedna miska pro všechny a vedle mě leží deset mých kamarádů a sestřička. Jak se jmenuje? Ani nevím, jméno mi nikdo nedal. Náš páníček za námi přijde jen jednou za den a dá nám jídlo do společné misky. Někdy se k jídlu dostanu... a jindy na mě nic nezbyde. Nejraději ležím na pruhu sluníčka, které dopadá na podlahu z horního okna. Nebo si hraju s kamarády, ale to nesmíme moc hlasitě, protože za námi přiběhne páníček a křičí na nás. Někdy bych si přála nakouknout ven, proběhnout se po trávě, vyvádět s kamarády. Ale to nám páníček nedovolí. Jediné, co znám, je můj pokojíček a mí kamarádi.

Náš páníček je na nás hodný jen tehdy, když máme štěňátka, ale ty s námi nezůstanou dlouho. Když nám je vzal poprvé, nevěděly jsme, co se děje. Vrátil se k nám? Měly jsme strašný strach. Kam je vzali? Opakovalo se to pořád dokola a dokola...

Postupně jsme si přestály hrát, radovat se, a už jsme jen ležely v koutě. Jednoho dne přišel pro mě a sestřičku páníček a odvezl nás k paní, která měla na dveřích napsané Veterinární ambulance. Klepaly jsme se strachy. Chvilí se tam o něčem dohadovali, pak nás tam nechal a odjel.

Co s námi bude? Strachy jsme ani nedýchaly. Paní nás začala hladit, přitom nám něco povídala. Podívala se nám do pusy, celé nás prohmatala a pak už jen telefonovala. „Mám tady dvě fenky jorkšírského teriéra, majitel je chce nechat utratit, protože už jsou staré, jsou ale zdravé, to jim nemůžeme udělat – máme pro ně dočasnou péči?“

Vyčerpáním jsem asi usnula, protože když jsem oči otevřela, stála přede mnou starší paní a moc hezky se na mě dívala. Pohládila mě a odvezla mě i se sestřičkou do velkého domu se zahradou. Okoupané a najezené jsme ležely v pelíšku a s údivem se dívaly na všechny ty různé velké pejsky všude okolo.

Uběhlo pár dnů, pomalu jsme si zvykaly na pravidelné jídlo, běhání po zahradě a milé zacházení. Jen pohlazení pro nás bylo jen občas, protože nás společně bydlela fakticky spooooooousta.... „Kdybych tak měla páníčka jen sama pro sebe,“ přála jsem si v duchu. Úplně jsem si ho představovala – měla by to být určitě holčička, která by mě měla moc ráda, starala se o mě, tulila se ke mně, hladila mě... Ale zase tady nemůžu nechat sestřičku? Hlava se mi z toho přemýšlení motala. „Čeká Vás překvapení, holky!“ oznámila nám paní při ranním papání. Co to bude? Nevěděla jsem, jestli se mám bát nebo těšit? Ve dveřích se objevil pán s paní a s nimi nějaký kluk a... holčička? Co se to děje? „Tak to jsou ony,“ slyším říkat paní, a to už ke mně s úsměvem jde holčička a kluk si prohlíží sestřičku. „Jééé, ty jsou krásné a tak malinké,“ rozplývají se jeden přes druhého.

Znamená to, že se jim líbíme? Děti nás berou do náruče a tulí se k nám. To je tak krásné! Dospělí jdou vyřizovat nějaké věci a já slyším, jak mi holčička šeptá do ouška: „Budeš moje Belinka?“

Znamená to, že to je můj vysněný páníček? Že by... že by si mě chtěla vzít? Přichází dospělí a loučí se. My se sestřičkou zůstáváme v náruči u holčičky a kluka a jdeme s nimi do auta. Paní nám mává. „Já jsem Bety, Belinko,“ říká mi holčička a pořád mě hladí, tulí se a usmívá se na mě.

To je můj nejkrásnější den!

Přináším vám dobrou zprávu

Elen Kovářová, 5. třída ZŠ a MŠ Tečovice

Už několik roků panovala v Zuzčině škole tradice, že jeden žák z pátého ročníku řekne každý týden do školního rozhlasu jednu dobrou zprávu, která se udá. Tento zvyk se jmenoval: Přináším vám dobrou zprávu. Nyní byla na řadě Zuzka. Věděla, že to jednou musí přijít, ale i tak se toho stále děsila. Nebyla ve třídě moc oblíbená a ještě k tomu se bála mluvit na veřejnosti. Měla přesně týden na to, aby si zprávu připravila.

Když přišla toho dne domů, byla tam jako obvykle její maminka s malým bratříčkem Tomáškem. Pověděla mamince, co ji další den čeká. Maminka ji povzbuzovala, že to určitě zvládne. Nejen, že se bála mluvit na veřejnosti, ale zároveň si uvědomovala, že vlastně vůbec neví, o čem by měla mluvit.

Uběhly už dva dny a Zuzka stále více propadala panice. Sledovala zprávy, aby zjistila, co se událo, ale k ničemu to nebylo. Zuzka nemohla spát, protože stále přemýšlela nad tou zprávou. Nejhorší bylo, že neměla žádnou kamarádku nebo kamaráda, který by jí poradil.

Byla sobota ráno a Zuzka začala vymýšlet různé výmluvy, aby do školy nemusela. Dívala se z okna a v tu chvíli uviděla, jak k paneláku naproti přijel stěhovací kamion. Vystoupila z něho paní, pán a kluk, který byl asi tak stejně starý jako Zuzka. Říkala si, že možná spolu budou chodit do třídy, ale pochybovala o tom, že by mohli být kamarádi.

Odpoledne se šla Zuzka proběhnout na hřiště jako obvykle. Po chvíli ji to přestalo bavit, a tak se chystala odejít. Uviděla však, že na hřiště má namířeno i ten nový kluk. Řekla si, že se zkusí seznámit. Když přišel, pozdravil Zuzku: „Ahoj.“ Zuzka mu odpověděla: „Ahoj, ty jsi tady nový?“ „Jo, jsem. Přistěhovali jsme se sem, protože tatka tady má práci.“ „Aha.“ Odpověděla trochu rozpačitě Zuzka, protože se nikdy s cizím člověkem ne bavila, ale připadalo jí, že tomu klukovi je to jedno a je velice komunikativní. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se. „Já jsem Zuzka, a ty?“ „Pavel, rád hraju na kytaru a povídám si s lidmi, jenže po přestěhování tady ještě nikoho neznám a nemám si s kým povídat. Tak jsem si říkal, že zajdu na hřiště.“ „To já se bojím mluvit před lidmi a co je ještě horší, že teď mám mluvit před celou školou,“ přiznala se Zuzka. „V tom není žádná věda,“ odpověděl Pavel. „Stačí, abys věděla, co máš říct a myslela na to, že to, co říkáš, má nějaký smysl.“ Zuzka se na něj nevěřičně podívala a řekla, že neví, co má říkat a ani neví, jestli to bude dávat smysl. „A o čem máš povídat?“ zeptal se Pavel. Zuzka mu všechno řekla a pak si uvědomila, že s Pavlem si povídá úplně normálně, ale nechtěla Pavla vyrušovat, když usilovně přemýšlel, jak by Zuzce poradil. Najednou se rozzářil a řekl Zuzce, aby si připravila povídání o přátelství. Zuzka to nechápala, a tak jí to Pavel vysvětlil: „Tys teď přede mnou mluvila úplně jakoby nic.“ „Jo, to máš pravdu,“ uvědomovala si Zuzka. A pak jí to došlo. Pavel se k ní chová jako kamarád, a přestože se znali jenom chvíli, měla pocit, že nikdy lepšího kamaráda neměla. Zuzce se na tváři objevil úsměv a moc poděkovala Pavlovi. Odpověděl, že se uvidí ve škole a bude ji poslouchat, protože tam bude chodit taky. To Zuzku hodně potěšilo a pelášila domů se připravit.

V pondělí ve škole si stoupla před mikrofon a začala mluvit na téma přátelství. Ani se jí to nezdálo jako dlouhá chvíle a už měla vše řečeno. Všichni jí tleskali, a když potom Zuzka o přestávkě šla po chodbě, tak ji učitelé i děti zastavovali a říkali jí, že takovou dobrou zprávu už tady dlouho neměli. Zuzka totiž na závěr řeči vyslovila hlavní myšlenku. A to, aby lidé vždy věřili, že správný kamarád se vždy najde a s ním překonáte všechny překážky.

Evelínka ze Lvova

Týna Babicová, 5. třída ZŠ Integra Vsetín

24.2.2022

Milý deníčku, tady tvoje Evelínka. Právě sedím ve vlaku do České republiky. Musíme odjet ze Lvova, aby se nám nic nestalo. Na naší zemi zaútočilo Rusko. Všichni dospělí ve vlaku si šeptají a naše maminka pláče, náš tatínek musel zůstat na Ukrajině, aby bojoval proti Rusku. Já a moje pětiletá sestra Gábinka nevíme, co si o tom máme myslet. Jediné, co vím, že už teď se mi stýská po domově, po mém pokojíčku, po mém tatínkovi, po mé nejlepší kamarádce Marii. Maminka mi řekla, že se nemám bát, že určitě všechno dobře dopadne, ale sama vypadala, že má strach. Marie odjela jiným vlakem do Německa. Moc se bojím.

Tvoje Evelínka

16.3.2022

Ahoj deníčku. Za uplynulý skoro měsíc se toho stalo hodně, začala jsem chodit do 5.A nové školy, maminka má práci asistentky ve škole pro další ukrajinské děti, Gábinka začala chodit do nové školky. Dala jsem se do kontaktu s Marií přes mobil, už jsme několikrát volali tatínkovi. Je v pořádku. Ale stýská se mu po nás. Ve škole to není tak hrozné, jak jsem si myslela. Mám svoji asistentku a našla jsem si kamarádku – jmenuje se Terezka, je moc hodná a se vším mi pomáhá. Hned druhý den, co jsem začala chodit do školy, mi spolužáci přinesli krásné pastelky, pero, nádherné pouzdro a úžasnou aktovku, svaččinovou krabičku..... no prostě všechno. Naše paní učitelka se jmenuje Sofie Hlučná, je moc hodná, se vším mi pomáhá. Vlastně všichni mi se vším moc pomáhají. Jo, a zapomněla jsem ti říct, že bydlíme ve městě Vsetín. Mají to tu moc krásné, hlavně ty kopce všude okolo. Bydlíme v malém bytě, všichni spíme v jedné manželské posteli, ale nevádí mi to.

Tvoje Evelínka

27.4.2022

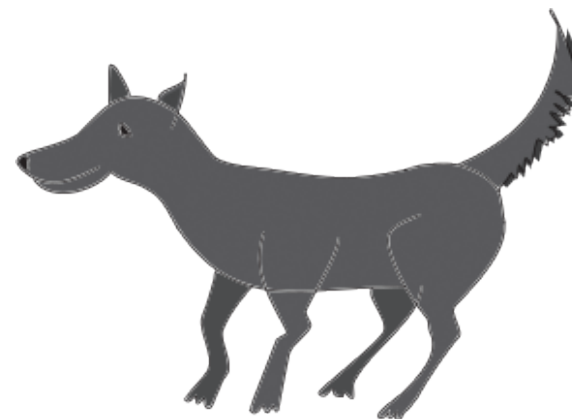
Ahoj můj deníčku. Dneska jsem měla narozeniny. Myslela jsem si, že nic nedostanu kvůli naší situaci, ale maminka mě překvapila. Dostala jsem nové povlečení se štěrtem, krásného háčkovaného pejska a malý koláček. Byla jsem strašně ráda, a hned co jsem koláček dojedla, volal tatínek, aby mi taky popřál k narozeninám. Jo, a taky byly Velikonoce. Tady se slaví jinak než u nás. Zjistila jsem, co se tady na Velikonoce tradičně dělá. Pak jsme tedy namalovali vejce a koupili pár sladkostí a v pondělí k nám přišli moji spolužáci a mámini kolegové. Bylo to prima. Spát jsem šla s tím úžasným novým povlečením a novým háčkovaným pejskem. Ve škole mám samé jedničky a jenom dvě dvojky.

Terezka mi na narozeniny koupila pytlík sladkostí a nádhernou čelenku. Nosím ji všude. Je celá černá a na boku má krásnou umělou kytičku, která ale vypadá jako pravá. Tento měsíc je super. Telefonovala jsem i s Marií, také mi popřála vše nejlepší.

Tvoje Evelínka

16.5.2022

Ahoj deníčku. Gábinka je v nemocnici, za 8 dní ji pustí domů. Má zánět slepého střeva, zítra ji budou operovat, maminka dostala příspěvek v práci a aktuálně vybíráme dárek pro Gábinku. Má totiž 5.6. narozeniny. Já jí za své peníze koupím v obchodě omalovánky s pejsky.

To je jeden z těch pejsků, co jsou v omalovánkách. To je pro dnešek vše.

Tvoje Evelínka

6.6.2022

Ahoj deníčku, mám tu nejlepší, úžasnou, perfektní, dokonalou zprávu.

10.7.2022 jedeme domů ☺ !

Strašně se těším na tátu, Marii (ta taky jede domů), na můj pokojíček, na moje hračky, na moji postel, prostě na všechno. Ale taky se mi bude stýskat po Terezce, po spolužácích, po paní učitelce. Ale na všechny spolužáky mám telefonní číslo a vytvořili jsme si skupinový chat a tam si budeme dopisovat, i když už budu na Ukrajině. To bude vše

Tvoje Evelínka

10.7.2022

Milý deníčku, už sedíme ve vlaku zpátky na Ukrajinu. Za hodinu budeme ve Lvově, kde nás má čekat tatínek. Už se nemůžu dočkat. Velký kus cesty jsem si volala přes skupinový hovor s Marií a Terezkou. Terezka řekla, že se jí bude moc stýskat, že už se jí vlastně stýská, ale že nám to přeje. Marie jí sice moc nerozuměla, ale i tak byla nadšená a maminka mi slíbila, že někdy pojedeme do Česka na prázdniny. To by bylo pro tento deník vše.

Tvoje Evelínka

Cink!
cink!
Začínáme!

TV VERONIKA 😊

Mňau!

Pěkný večer,
vítám vás u zpráv
TV VERONIKA. Pohodlně
se usadte.
Právě začínáme!

Spolu se
mnou je tu
dnes také
kocour Macek.

Za kamerou zdraví
myška Hříša

4. třída ZŠ
Salvátor navštívila
záchrannou
stanici v Hošťalkově.
Paní Kamila se stará
o zraněná.

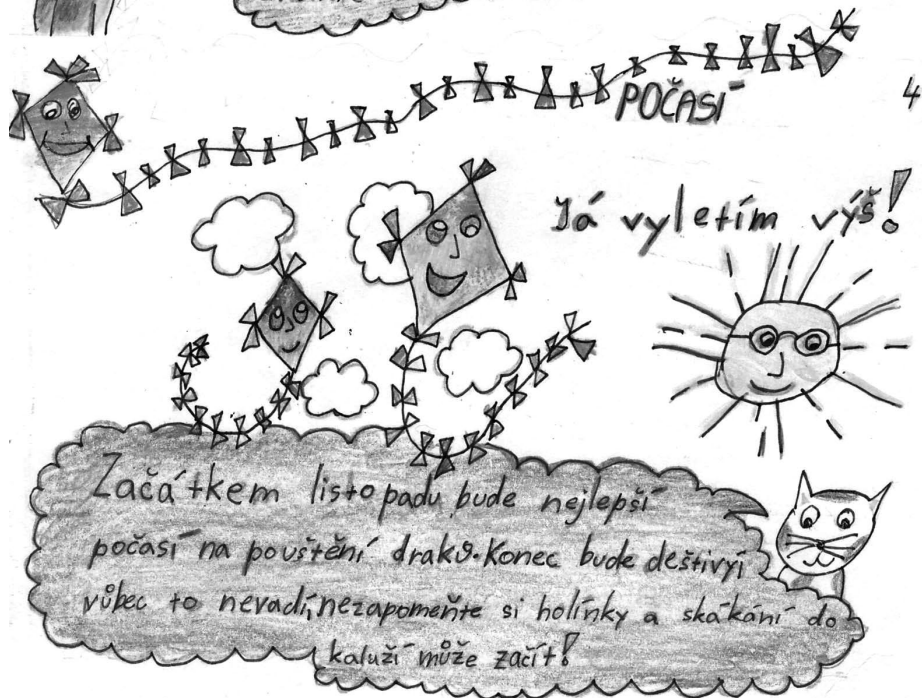
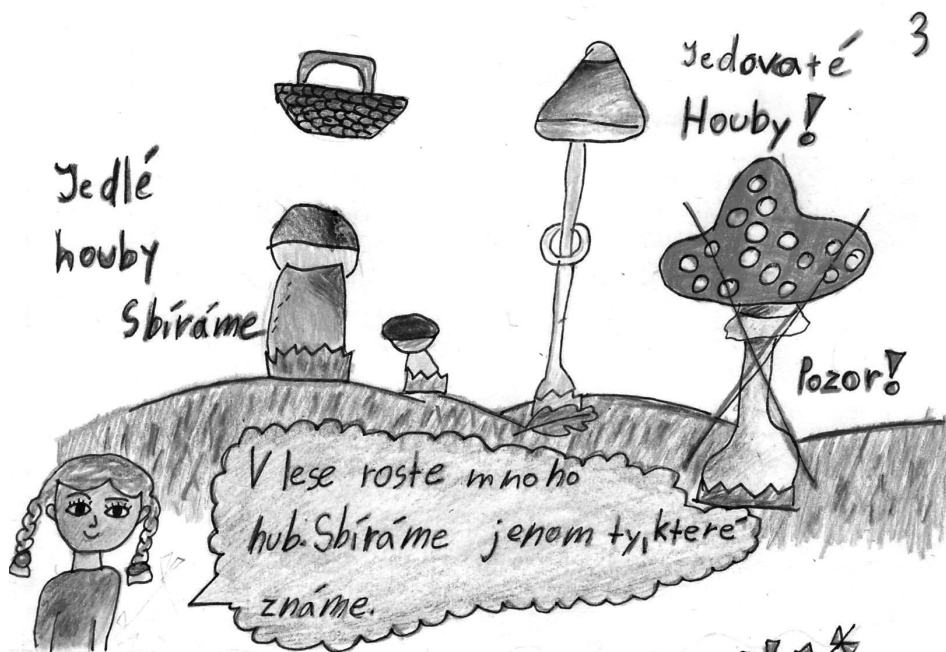
Z DOMOVA

zvířata. Jsou zde
Jezevci, veverky, různé
ptáci, vydra, kuna.

Děti zdravíme
Vás z lesa.

Prosíme,
sdílejte nám
kaštiny a
žaludy.

Dnes pro vás máme rozhovor s místním
zajícem Tlapkou a srnecem Ouškem.

Dobrá zpráva

Pavlna Fürstová, prima, Gymnázium Zlín, Lesní čtvrť

Co je dobrá zpráva?
Když babička je zdráva.
Když dědečkovi důchod zvednou.
Když tetě v loterii čísla padnou.
Když strýček chytne rybu.
Když neudělám v pravopise chybu.
Když sestra vyhraje v LoLku.
Když bratr si najde holku.
Když v Tesco zlevní ceny.
Když mír zavládne v zemi.

Když Covid je na ústupu.
Když koruna je na vzestupu.
Když občanům sníží daně.
Když platy zvednou za ně.
Když žákům odpadne hodina.
Když sejde se celá rodina.
A z toho všeho plyne,
že každý to má jiné.
Proto předpověď na další den
samé dobré zprávy jen.

Dobrá zpráva

Petr Marek, 7. třída ZŠ Pod Skalkou, Rožnov pod Radhoštěm

Víte, co je dneska v právu,
říkat lidem dobrou zprávu!
Je to lepší nežli zlou,
povězte mi taky svou.

Bohužel dnes v televizi,
krize střídá další krizi.
Proto prosím vážení,
vypněte ji raději.

A kde vzít ty dobré zprávy?
Bavte se víc s kamarády,
choďte více po lese,
a tam krásně je přece.

Máme přece krásnou zemi,
a v ní spoustu dobrých zpráv!
Je tu spoustu dobrých lidí,
stačí se jen podívat.

A že Češi šikovní jsou,
o tom není pochyby.
Slavná jména světem znějí,
vzpomenu si za chvíli.

Dvořák, Čapek, Mucha, Gott,
dělali nám vždy radost.
Taky žili v různé době
a radost vždy našli v sobě.

Proto naučme se taky,
zvítězit vždy nad rozpaky.
A pak i před našimi zraky
začnou se dít zázraky.

Cizinec

Jan Ondrušek, 7. třída ZŠ Masarykova, Valašské Meziříčí

Toho letního večera,
to ještě v kamnech hřál plamen,
žár sálal z těch nahřátých kamen,
vlčák venku hladově vrčel
a chudák v ulici bez jídla mlčel.
Na stole nesčetně svazků a knih
mnoho moudra měl ukryto v nich.
Taky tam stály sklenice vína,
zatímco v ulicích trpěla špína.
Já tehdy jsem spatřil cizince
v té letní tak krásné éře
i někdo mi zaklepal
na dubové dveře.

Přišel k nám kdysi cizinec mladý,
úsměv měl tehdy bez jediné vady
a v očích planoucí plamen
starý ten plášť mu spadl z ramen.
Ten plášť měl splátován z jelení kůže,
nádherně zdobil mladého muže,
přijel na oslu starém,
vrátný mu řekl:
„Ty jeden ničemný Holobrádku,
co děláš tady u našeho sádku?
Snad přišel si pán natrhat hrušky?“
Pozdvihl rezavou hlaveň své pušky.
„Pán má starosti se psaním knih,
má spoustu znalostí napsaných v nich,“
podotknul hrdě
a usmál se tvrdě.
Hosty nepřijímá.
„Já přináším zprávu
jedinci i davu,
dnes do tohoto města
mě náhodou zavedla cesta.
Zahod' ten přepych, tu moudrost si nech,
pro blaho druhých, pro blaho všech.
Teď poslouchej, příteli,
má-li dobro vítězit zase li.
Máš úsměv na rtu a jídla k nasycení,
copak pro chudáka není pochopení?
Vážíš-li si svědomí,
ber druhé na vědomí,
zahod' ten přepych, přestaň jím hýřit,

přestaň přes zemi svou nenávisť šířit
na víno a líh, na psaní knih.
Já přijdu tu zase
po nějakém čase,
buď zdráv.“
A s tím se za ním zavřely dveře
v té nádherné provoněné letní éře.

Důsledkem návštěvy ve městě bylo,
světlo vesnicí prostoupilo.
Každý měl práci, ba i ten nuzný,
zanikl tehdejší stín světa hrůzný.

Toho podzimního večera
na stole ještě hořela svíčka,
na svíčke ještě hořel plamen,
a vlčák pod stolem zavíral víčka.
V tom měsíci, když zrají jabka,
a listí opadáva ze stromů,
vesnici nesla se vůně sladká,
a déšť stékal ze střech spících domů.
Vůně čerstvého pečiva a teplých krbů,
už ptáci usedli na dutou vrbu.
Nimčeně.
V té podzimní tak krásné éře
i někdo mi zaklepal
na dubové dveře.
Najednou tu ve dveřích stál –
Cizinec, můj dobrý posel,
a s ním do světnice vešel osel.
„Vítej, Cizince, co tě tu přivádí,
jak vidím, jsi na sklonu svého mládí.“
To roucho, ty stříbřité vlasy,
kdo ví, odkud je asi,
přináší zprávy, dobré či zlé,
kdo asi ví, kam a proč jde?
Střechu nad hlavou
dělají mu hvězdy,
svítí mu jitrně, přináší štěstí,
slunce mu spaluje kůži zkrabatělou,
spaluje srdce a duši osamělou,
přes poušť a přes hory,
i bolest přebolí.

Ten poutník vešel, na tváři dobrodiní,
jako když zase z bídy dobro činí.
„Vidím, že zbytečně nepřicházím,
vidím, že šíříš dobro, když já odcházím,
když na tvé jméno jsem se dneska ptal,
vás vrátný mě tu vřele uvítal.
jen pojdte dál, řekl, a přitom se pousmál.
A přináším ti má poslední k tobě slova –
budiz to dobro opatrovat.
„Dobře sis vedl, příteli,
má-li dobro vítězit zase lí.
Sbohem.“

Pohled na zimu

Karolína Fialová, 6. třída ZŠ Vsetín, Luh

Jednou jsem si usmyslela
Že se různých lidí zeptám
Jaký mají názor na to
Že se zima blíží k nám

Optimista na to říká
Hlasem plným radosti
Zase zpátky máme u nás
Sníh, led, žádné starosti

Sněhuláci všude kolem
Na oknech nás těší mráz
Všichni už koledy hrají
Vše je plné zimních krás.

Bruslit můžem na jezeře
Koulovat se, lyžovat
Vánoce si užívat
Zkrátka zimu mít moc rád

Potom ptám se pesimisty
Jak on na zimu se dívá
A on na to, že je strašná

Smeknul klobouk s mysliveckou zelení,
ušitý z kůže jelení,
uklonil se,
že volá ho cesta,
nasedl a odjel, někam dál od města,
až za ním vlála kožená vesta.
Když za obzor slunce kleslo,
ještě se za ním dusotu kopyt neslo
a jeho stopy zmizely v trávě
tak jako stopy jeho osla právě.

A našťavaně odpovídá

Všude zima, topit musím
Venku děcka pořád řvou
Na Vánoce všichni zdobí
Na nákupy zase jdou

Všichni po sobě sníh hází
Přijde jim to zábavné
Každé ráno škrábu auto
Má všechny okna zamrzlé

Nejradši já byl bych kdyby
Nebyla by žádná zima
Léto, jaro – taky hrozná
Ale v zimě samá rýma

Tak tohle jsou dva názory
Absolutně rozdílné
Já myslím si, že na obou
Kousek pravdy asi je

3. kategorie – 6.– 7. třídy – próza

Ten nechtěnej

Anna Chrobáková, 7. třída ZŠ Integra Vsetín

Už od štěněte jsem neměl rád měšťáčky. Respektive jejich samice. Vždycky přišly k našemu kotci, ve kterém jsme s bráchama a ségrama žili, a pištěly: Jůůůůů, tohle malinký je hezoučký! A jak si jde pro pohlázení!

Já o to pohlázení zájem neměl ani trochu. Vždycky totiž v momentě, kdy se těm ženským zalíbilo náky štěně, draply ho, zavřely do takový maličké bedýnky a už jsme ho nikdy neviděli. A navíc strašně páchly! Proto jsem neprojevoval patřičný nadšení, když k nám do ohrádky strkaly ruce a dělaly tuťuňuňu! Páchnout jak vony? Pche! To tak! Radši jsem zalezl do boudy a čekal, až zas odejdou. A tak se stalo, že sourozenců ubývalo a ubývalo a mě nikdo nechtěl. Jednoho dne ale nastala změna.

K naší, teda už spíš mojí, ohrádce přišel – světe, div se – chlap. A vůbec nesmrđel. Naopak. Voněl jako něco moc příjemného, co jsem ještě neuměl zařadit (později jsem zjistil, že se tomu říká kobylince). Ale hned si mě tím získal. Řek bych, že to bylo poprvé, co jsem si šel pro pohlázení. A tak pro mě začala moje druhá etapa života u mého milovaného Vládi.

Vláda bydlel na statku se spoustou zvířat, který mě popravdě moc nezajímaly, já měl oči jen pro něj. Každý den se mnou chodil na dvůr a házel mi klacek, a já byl to nejšťastnější štěně pod sluncem. U Vládi jsem pak vyrostl a zesílil, a dostal jméno – konečně. Od té doby se jmenuju Henry.

Uznávám, že ty dva měsíce u Vládi byla pohádka. Jenže to se jednoho dne změnilo. Vláda mě totiž přivedl za „ovcemi“. Ty takzvané ovce byly koule čehosi bílého a zadredovaného na čtyřech nohách a dělalo to takové hluboké nepříjemné zvuky, co se mi ani trochu nelíbily. Přesně jakoby říkaly: my tě tu neéééhceme! Odéééjdi! A jelikož ty ovce vypadaly fakt děsivě, tak jsem je radši poslechl a zdrhal domů. Vláda mi pak poprvé v životě vynadal. Vod té doby to Vláda se mnou zkoušel ještě párkrát a já se fakt snažil. Nechtěl jsem o něj přijít. Ale ty ovce vypadaly tak hrozně, a tak po mně ječely! Nicméně nevzdával jsem se, chodil kolem nich, i když s vocasem mezi nohama. A pak se to stalo.

Ta ovce mi tím svým velkým tvrdým paznehtem přidupla mou krásnou, měkkou tlapičku! Zaječel jsem a zdrhal... a už se tam nevrátil. Kňučel jsem a vzpíral se, štěkal a škrábal... prostě ovce ne.

Zanedlouho jsem slyšel Vládi říkat do takový malinký krabičky: Hele, mám ho rád, ale takhle to prostě nejde. Musím ho dát pryč, nebo to pak později nedokážu... jo, jasně... bude se mi stýskat... ale já potřebuju hlídat ovce... a ovčák, co se jich bojí? To si nemůžu dovolit.

Pak ještě cosi říkal, ale já už věděl, že je zle, že už tu dlouho nebudu. A vopravdu. Ani ne den nato mě Vláda odvezl do útulku. Nebylo to tam zlé, ale ani ne dobrý. My všichni, co jsme tam byli, jsme toužili a chtěli jen jednu jedinou věc: domov a v něm milující páničky, kterým bychom dali naše srdce. Velmi brzo jsem pochopil, jak to tam chodí. Vobčas přijdou náci lidi a odvedou si jednoho z nás. Ale já to nikdy nebyl. Vždy šli jen ti psi, co se na ně usmáli, jednou dvakrát donesli míček, pak se posadili na klín a byli pryč. Já se taky snažil. Lítal jsem sem a tam, nosil tenisáky a štěkal. Ale na to jen řekli: Tohle teda ne! Ten je moc aktivní! To bychom nezvládali. To ne!

Tak jsem se nehejbal, jen ležel a koukal.

No a co je s tímhle? Není nemocnej? Proč se k nám nepříjde přivítat? Ten je divnej... toho ne. Zkrátka, ať jsem dělal, co jsem dělal, zase jsem byl sám, mezi posledními, ten nechtěnej. Ale jednoho dne se to zlomilo.

Bylo teplo a já se vyhríval na sluníčku, když zazvonil zvonek u branky. Zrovna jsem volil taktiku STEJNĚ SI TĚ NEVYBEROU, a tak jsem jen koukal. A pak vešli. Ta holka, co mi dávala každé den granule, je šla přivítat a hned jim ukazovala ty malé pejsky. Ti tři lidé, co vešli, si je sice hladili, ale ta největší řekla: Heleďte, oni jsou sice moc pěkný, ale tohle není pro nás. Takový malí, neaktivní gaučáci... to náš typ fakt nebude.

A pak, když už málem odcházeli, si ta malá holka všimla mě. Počkejte, a co támhleten? Vypadá tak smutně!

A namísto klasickýho NENÍ NEMOCNEJ? Nebo TEN JE DIVNEJ ke mně prostě jen přišla. Pak mi dlouho předlouho koukala do očí a já poznal, že u týchle holky mi bude dobře. Olíznul jsem ji a vona se rozesmála. Nebyl to takovej laciněj chichot, chichot těch lidí, co sem chodili pro psy, když některej z nich náhodou zakopnul a spadnul, ale byl to smích od srdce – a já si ho zamiloval hned, jak jsem ho slyšel. Potom se mě zeptala: jak ti říkají, fešáku?

A paní Granule jí prozradila mé jméno. Ještě si poté chvilku povídala s tou největší a ta zanedlouho řekla: je rozhodnuto. Henry s náma odjíždí.

A vod tý chvíle jsem začal mít rád i ji.

Pak už šlo všechno hodně rychle. Až moc, řekl bych. Cesta k nim domů, teď už ke mně domů, první procházka, druhá procházka, hraní na louce a blbnutí s tenisáky. Postupně poznávání mé trojčlenné smečky, tajné mazlení v posteli s mojí milovanou Kátou tak, aby na to její máma nepřišla, společné tréninky a výšlapy, spousty pamlsků a piškotů, zkrátka jsem si začal uvědomovat, že tady budu už napořád. Že tady mě chtějí a mají rádi takového, jakej jsem a že u nich jsem vždycky výběr číslo jedna. I když se bojím ovcí a koušu papuče. Prostě tady jsem doma a vždycky budu.

Dobrá zpráva, Emo!

Hana Fajkusová, 7. třída Církevní ZŠ v Kroměříži

Když mi bylo pět let, maminka mi začala kupovat paruky, protože moje vlasy začaly vypadávat. A jelikož jsem nic jiného nezažila, přišlo mi, že je to úplně normální. Když si ve školce holky česaly vlasy, vždycky jsem jim říkala, že mají krásné paruky. Asi proto si se mnou nikdo nechtěl hrát. Říkaly, že se chovám ošklivě. Paní učitelky tehdy věděly, co se děje, tak na mě vždycky byly hodnější a to se nikomu nelíbilo.

Měla jsem prý „zlou nemoc“, a tak jsem každý měsíc navštěvovala paní doktorku v nemocnici na vyšetření. Často jsem tam zůstávala dlouho, dokonce jsem tam často přespávala. Jednou, když jsem se chystala spát, zaslechla jsem tatínka, jak si povídá s paní doktorkou. Maminka plakala, chtěla jsem ji utěšit, ale rozhodla jsem se, že počkám, o čem budou mluvit. A opravdu, když jsem se přestala hýbat, slyšela jsem hlasy zřetelněji.

„Kolik času jí ještě zbývá?“

„Así rok a půl, je mi to líto, Ema byla vždycky skvělá. Kdyby ji to nepostihlo, mohla ještě pomoci hodně lidem.“

O čem to mluvím? Co se to děje? Já mám umřít? Ne, já přece nemůžu, nemůžu umřít. Ne, ne, ne, já ne, to nejde. Maminčin hysterický pláč se rozlehl po celé místnosti tak hlasitě, že byl slyšet až do mého pokoje.

Tu noc jsem hodně přemýšlela, nechci být jen strašpytel, co se bojí smrti. Pokud mi zbývá rok a půl, tak budiž, nikdo nemůže žít věčně. A navíc ještě neumírám, určitě to se mnou není tak hrozné. Dokud žiju, tak všem pomůžu, jak říkala paní doktorka, pomůžu, komu to jen půjde. Rozhodně se nenechám zastrašit!

Asi týden poté jsem poprosila rodiče, jestli bych nemohla přestoupit na jinou školu kvůli špatným vztahům se spolužáky, neměli mě rádi. Bylo mi deset let, takže jsme šla do páté třídy a byla jsem nadšená. Večer před nástupem do nové školy jsem si upravila svoji paruku, jak nejlíp jsem uměla. Zůstala jsem vzhůru, než byla dokonalá, a vyplatilo se to. Můj první dojem byl nezaměnitelný. Pan učitel mi řekl, abych si vybrala místo k sezení, jaké chci. Sedla jsem si vedle jedné černovlásky, která vypadala smutně. Přiznávám, že jsem ji chtěla rozveselit, abych začala svůj plán s pomáháním druhým. Hned jsem se jí zeptala, co se děje, ale když zavrtěla hlavou, nechala jsem to být a jen jsem se představila a zeptala se, jestli můžeme být kamarádky.

„Vážně?“ podívala se na mě udiveně, jako by tuhle větu ještě neslyšela.

„Jasně! Vypadáš moc mile, hned jsem si řekla, že budeš skvělá.“

„Tak jo. Jo, děkuju. Já jsem Tessa,“ usmála se a já hned věděla, že tahle škola bude stát za to.

Jak čas plynul, staly se z nás nejlepší kamarádky. Taky jsem si začala uvědomovat, že se můj čas blíží. Měsíce jsem odpočítávala den po dni, ale díky Tesse jsem si mohla často na svůj neslavný osud dovolit zapomenout.

V pátek po škole mě zastavila, ptala se, jestli mě nemůže doprovodit.

„Samo sebou Tessi,“ odpověděla jsem a tak jsme šly. Už jsme byly v naší ulici, když mi řekla, že si všimá, že jsem poslední dobou nesvá a bojí se o mě. Věděla jsem, že jí můžu věřit a tak jsem se rozhlédla kolem, jestli nikdo nejde a sundala si svoji kaštanovou paruku.

„Zbývají mi už jen čtyři měsíce, pokud nestihnou lékaři najít vhodný transplantát, nebo co, moc se v tom nevyznám.“

„To, to mě moc mrzí, já...“

„To nic, za týden odjíždím. Budou mě napojovat na přístroje a...“

„Neboj, na něco přijdu a zase se vrátíš, slibuju!“ Odběhla pryč a já se vrátila domů.

Jak teď ležím v nemocnici, připadám si osamělá. Ještě že mi Tessa volá přes facecall každý večer, bez ní bych se asi unudila. Už mi zase volá... ale tentokrát to není ona, volá mi máma. Co mi asi chce říct, vždyť dneska u mě byli naživu oba rodiče?

„Dobrá zpráva, Emo!“ může se přerhnut nadšením, hned jak přijmu hovor. „Někdo zaplatil ten transplantát, za tři dny půjdeš na operaci a za dva týdny budeš doma!“

„To je mi dobrá zpráva, kdo to zaplatil?“

„Řekne ti to sama, přijede za tebou. Dobrou!“

„Dobrou...“ tak to bylo nečekané. Moc se těším, až ji poznám, ale to až zítra.

Za devět dní za mnou měla přijet Tessa, už jsem měla po operaci a záhadná „paní“ se ještě neukázala.

„Tessi! Počkat, co to máš s vlasy?“

„Viš, ostříhala jsem si je a prodala, abych mohla zaplatit ten transplantát, přidala jsem k tomu svoje osmileté úspory a kapesné a nějak to s doložením tvých rodičů stačilo.“

„Ale vždyť to byly tvoje peníze a a a vlasty... Mělas je moc ráda a co teď?“

„Hele, nějaký peníze jsou mi ukradený, pokud jsem zachránila svoji nejlepší kámošku. A o ty vlasy si neďalej starost, půjčím si jednu z tvých paruk,“ odpověděla a já cítila, jak se mi do očí derou slzy.

„To je dobře, DĚKUJU, děkuju ti hrozně moc,“ objala jsem Tessu a věděla, že dokud mám ji, všechno bude v pořádku. Nakonec ona pomohla mně, když jsem já chtěla pomoci jí.

Maličkosti

Eva Vymazalová, 7. třída Církevní ZŠ v Kroměříži

Rozhodla jsem se nepsat o tom, co dělá radost mě, protože každý, kdo mě zná, ví, že je to tanec. Přemýšlím ale o tom, co by mohlo dělat radost všem.

Radost je definována jako příjemná emoce, vznikající v reakci na nějaký podnět. Je to tedy pocit. Lidé si často myslí, že k tomu, aby prožívali radost, potřebují něco velkého, nápadného, drahého neopakovatelného, smysluplného, trvalého, exotického a já nevím, co ještě. A stále na to čekají, věnují spoustu energie, aby toho dosáhli. Pak jsou unavení, ve stresu, nespokojení. A netuší, že existují malá kouzla všedních dnů, která jsou všude kolem nás a my je nevnímáme. A někdy se můžou stát i větší. Malý Princ řekl: „Jednou jsem viděl zapadat slunce čtyřiačtyřicetkrát. Víš, když je někomu smutno, má rád západy slunce.“

Povím vám svůj krátký příběh. Ráno mě probudil budík. Pomalu jsem se převalovala na posteli, až najednou „bum“ a byla jsem na zemi. Pokud jsme doposud vstávala pomalu, teď to šlo rychle. Na rozdíl od mé nálady, ta zůstala na zemi... Nu což, oblekla jsem se a vyrazila na autobus. Celý den ve škole stál za nic, jako vždy. Však to znáte, takzvaný vzdělávací systém jednadvacátého století. Po cestě domů jsem šla kolem květinářství. Už ani nevím proč, ale z nějakého důvodu jsem si koupila rudou růži ovázanou bílou stuhou. S placením mě velice rychle přešel sentimentální pocit, ale bylo pozdě. Stojím před květinářstvím, v ruce růži a v hlavě otázku, co mě přimělo si ji koupit. Po cestě jsem si všimla trochu starší dívky, která seděla na kamenných schodech kašny a velmi plakala. Bylo mi jí líto. „Na, tebe potěší víc než mě,“ řekla jsem a podala jí do rukou květinu. Nejdříve se na mě nechápavě podívala, ale nakonec se usmála a poděkovala mi. Domů se mi ještě nechtělo, a tak jsem zabočila do městského parku. Chodívám sem často, je to klidné, tiché místo, přesně na mé milované čtení. Vytáhla jsem tedy knihu a strávila nějaký čas ve svém literárním světě.

Úplně jsem zapomněla na čas. Když mi došlo, kolik je hodin, rychle jsem se zvedla a vyběhla k autobusové zastávce. Sedla jsem si na lavičku a přemýšlela. Najednou mě někdo oslovil: „Nechceš ji? Vypadáš, že bys potřebovala trochu rozveselit.“ Kluk v mém věku mi něco podal a ztratil se mi z dohledu dřív, než jsem stihla jakkoli zareagovat. Náhle jsem v ruce držela rudou růži s bílou stuhou. Přesně tu, kterou jsem před pár hodinami dala té smutné dívce. Najednou jsem se radostí málem rozplakala. Vždyť tahle rudá kráska, kterou jsem si, ani nevím proč, před několika hodinami koupila, procestovala snad půl našeho městečka.

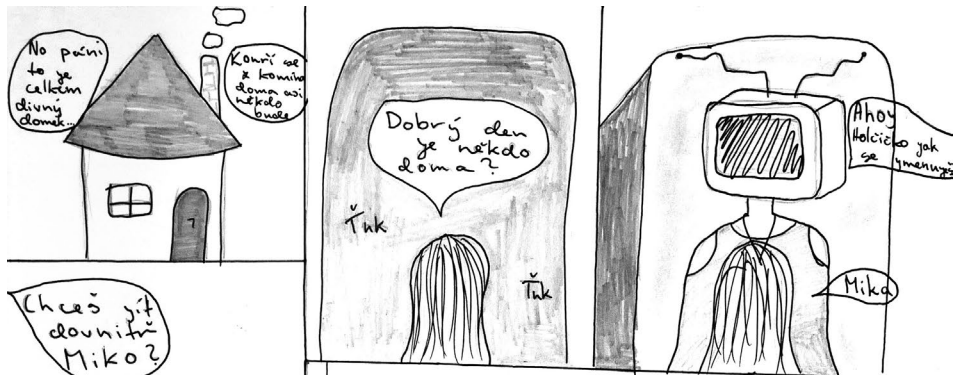
Vím, že se takový příběh nestává často. A kde jsou ty maličkosti, o kterých jsem mluvila na začátku? Třeba kytky, která se rozhodla, že bude vaše. Máte oči, abyste viděli krásu kolem sebe, srdce, abyste si všimli, že se někdo trápí, máte úsměv, který je mostem k druhým lidem. Žijete ve světě, kde si děti mohou číst v parku a cítit se bezpečně, nebo si koupit rudou růži.

Při čekání na velké zázraky nepřehlížte ty malé, a když máte trochu času, zkuste je sami vyčarovat lidem kolem sebe. A když se budete opravdu snažit, můžete si každý večer přehrát své vlastní dobré zprávy.

Lucie Davidová, Frenštát pod Radhoštěm

Chceš jít dovnitř Miko?
 Ano prosím
 Dobře tak pojď

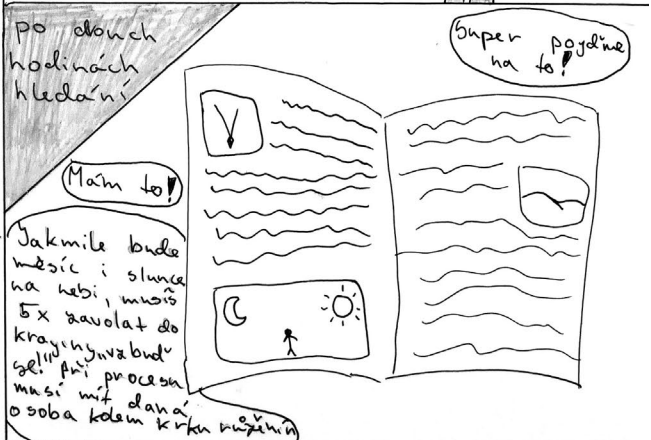

Rada bych se vás na něco zeptala.
 No povídes.

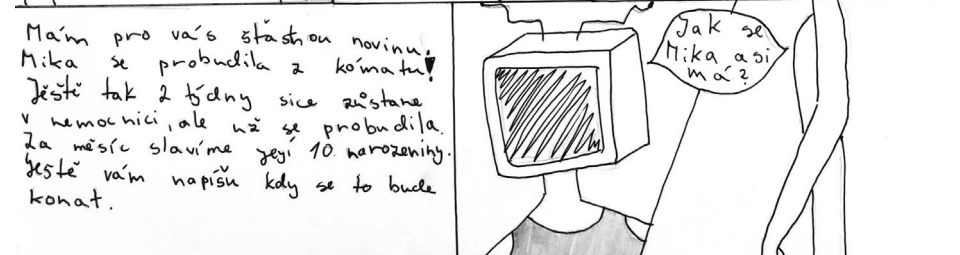
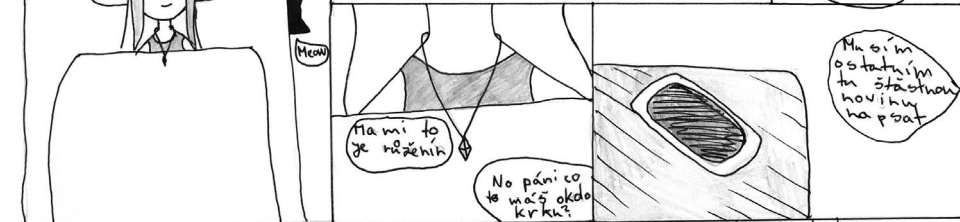
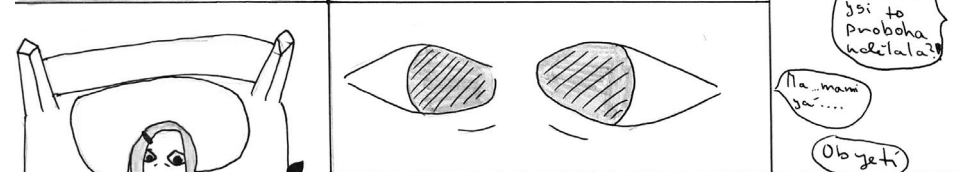
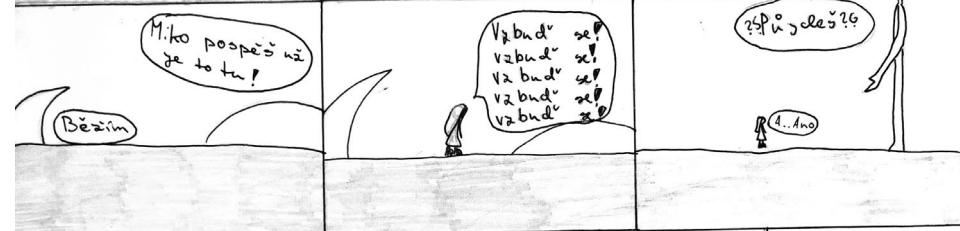
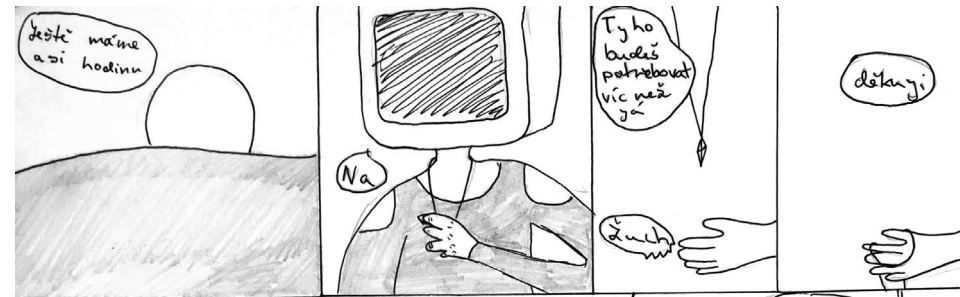
Kde to jsem?
 Netušim jak se to tu jmenuje. Tohle je místo kam se dostaneš v kočáru, stávoč se to ale jen zvedka.
 Takže já jsem v kočáru?
 Ano...

po dlouhých hodinách hledání
 Mám to!
 Jakmile bude měsíc i slunce na nebi, musíš zavolat do krajin, vzbudí se. Při prouzení musíš mít dlaně o soba kolem krku rukama

Většinou je na to nějaká zarážka vadlo...

Soucít s ďáblem

Julie Zemánková, 9. třída ZŠ Valašská Polanka

Dekadentní umělec stěžoval si ďáblu
proč jen slyší na světě tolik špatných zpráv.
Když chceš slyšet, člověče, zprávy jenom dobré,
vyhovím ti tedy, jen duši máš mi dát.
Dohodli se ruku v ruce, k večeru se rozešli,
ráno kohout zakokrhal, zase slyší neštěstí
když po ulici kráčí, pak pořád slyší tmu.

Rozhodl se: už nebude dál hrát tuhle hru.
Ty, ďáble, jsi mě podvedl:
zprávu špatnou slyším jen.
Chci svou duši zpět, než bude zase den.
Když nejsi šťastný sám, jak štěstí mám ti dát?
Začni nejprv u sebe,
pak nemusíš s peklem si hrát.

Slyším, vidím, čtu

Natálie Hrušková, 9. třída ZŠ Videčská, Rožnov pod Radhoštěm

Zatahují mračna prašná
oblohu, vesmír i všechno kolem,
vůně zármutku se rozlila strašná,
ten den nad bitevním polem.

opona těžce se zvedá,
úleva schovat se nedá,

zatímco prach sedá na zem
a cvrčci elegie pění,
skupinka klopýtá srázem,
až okolní stromy se chvějí.

Jiskry tetelí se vzduchem,
odlesky kovu spouští blesky,
hlasy sytě kryté vzduchem
putují rázně podél stezky.

Srnce teď dvě ruce drží,
první kostnatá, bledá
jak tělo pod vodou se mlží,
druhá, co k nebi jej zvedá.

Jantarově hnědá srst,
ta bílé ruce k nebi spiná,
zrcadla do duše a hrst,
co plná slov jen srdce svírá.

Radost prší za ladných zvuků,
kapky pýchy v jehličí,
smutek, ten ztratí se v hluku,
hasne, vadne, zasyčí.

Pak jedním odměřeným cvak,
jež rozezpívá lesní víly,
rubínově tkaný frak
kapradí topí v stinné chvíli

„Tak, letošní sezóna končí,“
bory již v rovnováze jsou,
příroda tímto se loučí
s loveckou družinou.

a Černá Královna se krčí
opodál s vadnoucími keři,
prsty bílé, sevřené v křeči,
plačící nad mrtvou zvěří,

Koho nám donesla dálka...

Vojtěch Ondrušek, 9. třída ZŠ Planeta, Frýdek-Místek

Pojď dál cizince, ať už jsi kdokoliv,
vezmi si chleba a špetku soli.
Působíš znaveně, vyčerpaně,
odpočiň svou mysl v dřevěné vaně,
poté usaď se a pověz nám
jestli ti nevadí, že se tě ptám,
copak tě přivádí zrovna k nám?
U stolu místo ti podávám,
tak tedy mluv ...!

„Dobré zprávy přináším všem, kdo moudří touží být,
vidím ty pohledy...

... dokážeš číst, nebo najít osu v kruhu?

Dokážeš přemýšlet?

Chtěls někdy cestovat, navštívit spoustu míst?...

... Tak pojď se mnou daleko do kamenných hor.

Já nejsem jediný tvor, který tam žije,

však musím tě varovat, zatímco tady spíte,“ pak se do paměti vžije

„my tvoříme věc, jež zrak ti odkryje:

jménem FILOSOFIE.“

Tedy své věci ten hoch posbíral,

a s otcovým svolením na cestu dlouhou se dal.

Šli dlouho, šli těžce

někam na východ.

Najednou si všimli,

že se jim za cesty vyprázdnily měšce.

Nuceni byli jídlo si lovit,

sem tam zvěř z lesů chytit.

Někdy hostinu dávala řeka, či brod.

Však náhle nečekaného nastal zrod,

mistr se k zemi složil

A otázku položil:

„Toužíš se vzdát?“

Však v hochu bojovnost dál se jala na povrch drát.

Dál tak šla někde, tam kde měla končit jejich cesta,

však byla doba, v ročních obdobích šestá,

kdy od mistrova příchodu, na první ze schodů domu,

v němž bydlel onen hoch,

vkročila bota, jež měla za sebou už tolik stepí a tolik hor,

viděla za obzor

a proto se dokola jako střepy na rozbité zrcadlo lepí,

leč přesto jsme stále slepí.

Och, jak slepí!

Když i pouhá bota vidí, co znamená netrpět,
nemá problém pochopiti, jak krásný je den, píseň, květ,
či pouhé přání svého nositele pocit, myšlenku, a to je celé.

Dneska ten mladý chlapec vzpomínal často,
jak hřejivá byla doma pec.
Doma nikdy neměl hlad, nemusel se ničeho bát.
Skoro toho muže začal proklínat.

Však musel si dokázat
že dojde až na konec.

A přec začala klíčit pochybnost,
umět si přiznat prohru je ctnost.
Však to se nemělo stát,
namísto toho ho začal štvát hlad,
ten hlad byl jak v oku drát.

A tak položil otázku:

„Můžeme se vzdát?“

Vždyť stejně žijeme, vždyť stejně jsme,
tak záleží na tom, kde?

K čemu je vědět, k čemu je trpění,
vždyť až dojdeme kamkoli, vlastně se nic nezmění?
V tu chvíli jako by oči staršího muže byly zářivější,
než slunce být může.

TYS POCHOPIL, TY CHÁPEŠ,
že nemusíš umírat pro snažení samé,
stačí ti teď málo, doufám,
teď počkej dnů pár, uvidíš chrám,
do něhož míříme všichni a přec každý sám.

Jana Svobodová, Uherské Hradiště

4. kategorie – 8.– 9. třídy – próza

Dobrá zpráva potěší

Anna Šalomounová, 9. třída ZŠ Komenského I., Zlín

Možná znáte pocit strachu a úzkosti. Když se ve vaší mysli nahromadí nadbytek všech negativních myšlenek a problémů, které nemůžete vyřešit. Možná byste dokonce chtěli, ale nevíte jak. Nemáte nad nimi žádnou moc. Musíte se spolehnout na osud. Doufat uvnitř duše, že vám bude přát a nenechá vás na holičkách.

Zdá se vám, jak kdyby vzduch okolo začínal houstnout. Snažíte se ze všech sil nadechnout. Víc a víc, hlouběji to snad ani nelze. Avšak stále jako by vaše plíce neměly dostatek kyslíku. Váš dech se každým okamžikem zrychluje. S ním i tep, který cítíte v každém kousíčku svého těla. Krev, která by měla proudit v žilách, teče pomalu jako tuhnoucí láva. Ptáte se sami sebe, zda-li jste ještě naživu. Nohy slábnou. I když se opíráte o umyvadlo, svou postavu ve stoje již dlouho neudržíte. Hroučíte se pomalu k zemi. Do teď jste si ani nevšimli, že vám tečou slzy. Na začátku jsou teplé. Ale jakmile se z vašich tváří rychlostí vodopádů blíží ke krku a bradě, cítíte, jak jejich teplota postupně klesá. Máte pocit, že se schyluje ke konci. Snad si nakonec i přejete, aby to skončilo. Točí se vám hlava a třesete se. Panický záchvat. Už potřetí v tomto týdnu. To je tady taková zima? Tážete se. Neslyšíte, ale ani neočekáváte žádnou odpověď. Kdo by vám taky odpověděl... Nikdo tady není. Navíc váš hlas je slabý. Chvěje se více než vy samotní. I kdyby tady někdo byl, neslyšel by váš dotaz.

Nevím, proč sama k sobě mluvím ve druhé osobě množného čísla. Nejspíš mě to uklidňuje, zaplňuje prázdné místo v mé hrudi. Tak jsem to přece chtěla. Zůstat osamělá. Sama se sebou. Nikomu nedovolit poznat mé stinné stránky. Ukazovala navenek jen to dobré. Úsměv. Tak to má být. Nebo ne snad? Vždyť nikdo nechce poslouchat mé temné, pohlcující myšlenky. Nemyslím si, že by kdokoli porozuměl mým slovům, protože někdy, někdy jim ani já sama nerozumím. Poskládat z nich věty je až nemožné. Pokouším se přijít na to, proč se mi z čista jasna zjevily uprostřed zmatků, které jsou každodenně v mé hlavě. Nedokážu to ovlivnit a nedokážu se jich zbavit. Věřte mi, vyzkoušela jsem toho spoustu... Avšak nic nebylo východiskem. Nedokázala jsem se oprostít od svých problémů, které mě každou noc pronásledují v mých snech. Jenže to nejsou sladké sny plné dobrodružství a příjemných okamžiků. Protože kdyby byly, neprobouzela bych se v čase, kdy měsíc září svým oslňujícím světlem. Já tyto sny nazývám nočními můrami, ale někdy, když se probudím, mám pocit, jako kdyby bytí bylo větší noční můrou, než ony samy.

V mém životě byl jediný člověk, jenž znal mé myšlenky lépe než já. Moje matka. Byla tady pro mě. Porozuměla mým slovům, i když nebyly poskládané do vět. Ona to dokázala. Uměla si je uspořádat. Vždy mě to fascinovalo. Ona mě fascinovala. Byla a bude navždy mým velkým vzorem. Odjakživa jsme si podobné v mnoha směrech. Alespoň donedávna. Lépe řečeno do doby přibližně před půl rokem. Tehdy jsem ještě při pohledu na ni poznávala její korálově modré oči. Pokaždé, když jsem se do nich zahleděla, zdálo se mi, že jsem spatřila malé jiskřičky. Ty se však vytratily společně s láskyplným pohledem a upřímným úsměvem. Nyní je k nepoznání. Působí, jako tělo bez ducha. Když se na mě podívá, mám pocit, že se dívá skrz mě. Její vyzáblá postava se mění každým dnem. Kdykoli ji vidím, připadá mi, že ji ztrácím před očima. Vždy, jakmile se vrátí z chemoterapie na své nemocniční lůžko, musím silně potlačovat své slzy. Nemůže mě vidět brečet. Musím být silná. Minimálně v její přítomnosti, protože ona je.

Tohle je můj příběh. Důvod, proč se právě teď nacházím na nemocničních toaletách a hroučím se. Padám do propasti, protože mi každou chvíli ubývá pevná půda pod nohama. Propadám se hlouběji

a hlouběji. Mám pocit, že mě pohlcuje temnota. Cítím jen strach a beznaděj. Nevím, co bude za hodinu, nevím, co bude zítra či za měsíc. Nedokážu se na nic soustředit. Jediné, co vnímám, jsou černé myšlenky, ve kterých nenalézám jedinou kapku světa. Co když to nepřežije? Co když to moje matka nepřežije...

Před pár minutami ji odvezli na operační sál. Doktoři tvrdí, že toto je její poslední naděje na život. Naděje na její „šťastně až do smrti“. Jenže co když skoná dříve, než ve dvou následujících hodinách. Takže čekám a doufám. Doufám v to, aby osud stál na její straně. Aby se jí vrátil její pohled plný naděje, radosti a porozumění.

Dala jsem se dohromady. Zvedla jsem se ze země a nyní sedím na sedačce před jejím pokojem. Netrpělivě vyčkávám a snažím nevzdávat svou naději. Čekám na dobrou zprávu. Na informaci, že vše bude lepší. Opět jako dřív. Ale ze všeho stresu, který jsem pocítila za několik posledních dní a nocí beze spánku, se mi začínají zavírat oči.

Probudila mě sestřička. Jemně mi klepe na rameno. Nevím, jak dlouho jsem spala, ale venku již svítí hvězdy. Vidím je společně s měsícem přes velké okno. Ale v mé mysli mi v okamžiku naskočí důvod, proč jsem vlastně tady. Na nemocniční chodbě v tuto pozdní hodinu. Po těle mi naskáče husí kůže. Rychle se zaměřím zpět na sestřičku. Její pohled mi říká, že vše asi není tak bledé. „Bude v pořádku,“ řekla. Bude v pořádku. Bude v pořádku. Opakuji si její slova neustále dokola a nemůžu si vzpomenout na jejich význam. „Bude v pořádku!“ Vyskočím ze sedátka. Padnu jí okolo krku. „Děkuju,“ poděkuji jí a poté to ještě několikrát zopakují. Obejme mě taky. Zaplavil mě pocit vděčnosti. Neděkuji jen jí. Děkuji všem. Doktorům, mé matce za to, že bojovala. Děkuju osudu a čemukoli někde nad námi. Tečou mi slzy. Ale tentokrát jsou to slzy radosti a úlevy.

Ona bude žít!

Posel dobrých zpráv

Eliška Kašková, 9. třída ZŠ Mysločovice

Milý Ježíšku, tento rok mám na srdci pouze jedno přání. Nedokázal bys zařídit světový mír? Chci, aby se táta vrátil domů. Moc mi chybí. Bez něho to nejsou ty pravé Vánoce. Vim, žádám tě o to už čtvrtým rokem. Ale o Vánocích se přece záznaky dějí, ne?

Anežka Potočková, 14 let

Už jsou to čtyři roky, co jsem neviděla svého tátu. Při každé vzpomínce, která mi utkví v hlavě, mi začnou stékat slané slzy po tváři. Nastal čas Vánoc – svátků klidu, míru a tradic. Ale u nás vládne až moc klidu a všechny tradice nás po letech zármutku omrzely. Stromeček nezdobíme, cukroví nepečeme, koledy nezpíváme a dokonce ani kapra nekupujeme, protože ho nemá kdo usmrtil. A to všechno kvůli pitomé válce.

Pro mámu, a především pro mě, byly tyhle tradice vždy okouzující. Pamatuji si, jak tatínek předstíral, že drží půst, aby konečně spatřil zlaté prasátko. Budme k sobě upřímní. Nikdy tuto zapeklitou tradici nedodržel, protože jsem za ním chodila s kousky cukroví a žvanila o tom, jak jsou vynikající. Nebo jak jsem mu pokaždé musela vyskočit na hřbet, abych dosáhla na špičku stromečku. Ta hvězda, kterou jsem každoročně ozdobovala stromek, teď leží v zaprášené krabici s nápisem „Vánoce 2018“ – poslední Vánoce, které jsme kdy slavili. Tyhle zvyky mi neskutečně chybí, stejně jako mámin smích. Když táta odešel do války kvůli ruskému konfliktu s Ukrajinou, přestala se smát, zapadla do šedého ticha bezmoci a začala kouřit. Denně vykouřila nejméně šest cigaret. Bála jsem se o ni, ale pak jsem zjistila, že tento pocit sdílím též. Ona kouří, já píšu.

Tátovi jsem napsala přes sto dopisů. Bohužel, odpověděl pouze na pět. Ani jeden z nich nebyl zdaleka tak živý, jako on. Většinou psal o zvěrstvech, které provádí Putin a o tom, jak moc nás miluje a chce se

vrátit domů. Mamince většinou sjela kapka po tváři a vzápětí si zapálila další hřebík do rakve. Přesto jsme každý den čekaly na poštáka Viktora. Byl to náš „Posel dobrých zpráv“. Věděl, jaký zármutek v nás probíjí, proto s každým dopisem přicupital, co nejrychleji to šlo. Dopisy, jež táta posílal, byly jedinou zdroj informací o jeho zdravotním stavu. Už půl roku žádný neposlal...

„Byly Vánoce 1967, táhlo mi na šestnáct. Byl jsem beznadějně zamilovaný a chtělo se mi umřít.“ (Pelíšky, 1999) Když zazněla takhle věta, hned jsem věděla, že jde o další tradici, kterou jsem před čtyřmi roky pohřbila hluboko pod zem. Sáhla jsem bezmyšlenkovitě po ovladači. „Počkej, počkej, nech to tam, Anež“ ozvalo se s povzbuzující lehkostí. Popravdě, zasekla jsem se v matrixu. Máma dnes zářila nevidaným optimismem, a dokonce nevykouřila ani jednu cigaretu. „Mamiii? Je ti dobře?? Máš skluz celých 6 cigaret.“ Máma se pouze škodolibě ušklíbla. V očích měla obrovský žár štěstí. Dokonce začala zpívat vánoční písničky, které táta natolik miloval. Načež jsem se neovládla a mé boky se nakláněly do stran o sto šest.

Rozjely jsme to spolu na plné obrátky. „Mašle vázou andělé, tak važ si těch dnů, kdy všichni jsme spolu, a doma je klid...“ Zazvonil zvonek a máma mě pobídla, abych otevřela dveře. Byla celá dojatá a já neměla sebemenšího tucha, co se bude dít. Ve dveřích stál zelený utáplý jehličnan. „Mami, co to má sakra bejt? Vždyť jsem ti říkala, že žádný stromek nepotřebuje.“ Zpoza stromu vykukla vysoká postava s hnědými vlasy. Do očí se mi vlyly slzy dojetí. Cítila jsem šílené teplo na hrudi, můj dech se pozastavil a mé koutky se rozzářily jako čtyřiadvacetikarátové zlato. Stála jsem u dveří jak přibitá a před sebou měla všechno, co jsem potřebovala. Byl to můj tatínek. Okamžitě jsme si padli do náruče. Ta energie, která v nás probíjela a ten pocit splnutí našich duší byl tak nerozlučitelný a nepopsatelný. Máma se k nám s brekem rozběhla. Chlad z ubíječícího prosince mě studil na prstech, ale to hořící propojení, které mezi námi třemi jiskřilo, nešlo ničím přebít.

S příchodem táty přišel také duch Vánoc. Všechno najednou vonělo po svařáku a cukroví, zima kouzlila trpytivý prach na střechy a andělé poletovali nad obzorem vesnice. Rozeběhla jsem se směrem k půdě a při mém atletickém výkonu jsem si nemohla nepovšimnout, jak táta s mámou pečou naše oblíbené vanilkové rohlíčky. Vypadali jako zamilovaný pár v pubertě, přítom v dubnu budou slavít 15. výročí.

Když jsem otevřela víko od půdy, rázem jsem ji uviděla. Ano, tu krabici s nápisem „Vánoce 2018“. Otrhla jsem starobylý prach a šťastně odcupitala do obývacího. Tatínek už táhl stromek z chodby a máma hledala instax. Seběhli jsme se ke stromku a začali zdobit. Každá baňka skrývala tolik vzpomínek. „Áno, přines mi prosím fixku...“ pobídl mě táta. Nechápatě jsem přistoupila ke stolků, bezmyšlenkovitě čapla černou permanentku a hodila ji po tatkově. Táta přelepil krabici papírem a nadepsal na ni „Vánoce 2022“, následně toto datum napsal i na hvězdu. „Odtěd bude vše jinak. Už vás nikdy neopustím, slibuji...“

Jelikož jsme neměli kapra ani salát, museli jsme si vystačit s připeklými rohlíčky a svařákem. Ale takhle se mi to líbilo nejvíc. Leželi jsme společně pod dekou a zapomněli na okolní svět. Nic nás nedokázalo rozdělit. Byli jsme konečně rodina, která nepotřebovala jídlo, televizi, perfektní výzdobu, a dokonce ani dárky k tomu, aby se cítila dobře.

Zázraky se dějí. Mým poslem dobrých zpráv přeci nebyl Ježíšek, či Viktor. Byl to můj táta.

Poslání

Mariana Crhonková, 9. třída ZŠ a MŠ Větrná, Uherské Hradiště

V noci, kdy jsem se narodil, svítily na nebi miliony hvězd. Sledovaly můj příchod na svět stejně jako moje rodina. Byl jsem jejich první syn. Dlouho očekávaný a milovaný. Jejich dar. Už od raného věku jsem dělal svým rodičům radost. Rychle jsem se učil, pomáhal jim, co to šlo, a brzy přišla na svět i moje sestra. Byli jsme nerozlučná dvojice. Dvě poloviny jedné duše. Ryan a Aylin. Náš život černých panterů nebyl vždy jednoduchý, zato jsme v naší džungli byli šťastní. Nic nám nechybělo. Byl to náš svět ve světě. A to je začátek mého příběhu.

V ten den jsem se probudil později než Aylin, která už byla pryč. Potichu jsem vstal a vydal se za ní na naši skálu sledovat východ slunce. Dělal jsem to tak každý den. Byl to náš malý rituál vítání nového dne.

Aylin seděla uprostřed skály. Pomalu jsem k ní došel a přitulil se k její srsti. Potěšeně zavrněla a zahleděla se mi do očí. Společně jsme pak sledovali ohnivý kotouč pomalu stoupající nahoru k obloze. Začínal nový den. „Tak pojď, jdeme lovit, Aylin.“ Otočila se ke mně a zářivě se usmála. Její pošmourná nálada, ať byla způsobena čímkoli, byla definitivně pryč. „Vsadím se, že toho ulovím víc než ty,“ křikla na mě a už pádila na naši malou lovnou louku.

Celé odpoledne jsme lovili. Naši rodiče nás zpovzdálí po očku kontrolovali a užívali si hřejivých slunečních paprsků pronikajících skrze stromy na jejich pozorovatelně.

Dopoledne se přehouplo do poklidného odpoledne. Najednou jsem zachytil podivný pach. Aylin zbystrila a zavětřila stejným směrem. Napjaly se mi všechny svaly v těle a tlumeně jsem zavrčel. Naši rodiče se zvedli ze své pozorovatelně a zaveleli k ústupu. Rozběhli jsme se do bezpečné houštiny pralesa a schovali se v jeho podrostu, abychom viděli, co se děje. Po chvíli se na naší lovné louce objevily postavy se zvláštními podlouhlými předměty na ramenou, měly na sobě podivné obleky chránící jejich kůži.

Pomalou se k nám blížily a pečlivě se rozhlížely kolem sebe. Linul se od nich takový zvláštní nasládlý pach. Jedna z postav si vzala ten podlouhlý předmět do rukou a namířila jej na nás. Ostatní postavy to zopakovaly po té první a natočily se naším směrem. Hotové peklo přišlo poté, co z podlouhlých předmětů začaly létat šípky.

Aylin zpanikařila a dala se na útěk. V té chvíli ji ale jedna z postav upozorovala a vystřelila po ní. Na nic jsem nečekal a vrhnul jsem se do dráhy té šípky. Ta mě povalila na zem, kde jsem zůstal nehybně ležet. Rodiče se ke mně chtěli dostat, ale z posledních sil jsem zakřičel: „Utečte!“ Těsně před tím, než jsem ztratil vědomí, jsem viděl jejich rychle se vzdalující postavy. Alespoň jsou všichni v bezpečí, pomyslel jsem si. A pak už byla jenom tma. Tma a ticho.

Po uplynutí přibližně dvou dnů jsem se probudil s třeskutou bolestí hlavy v nějaké miniaturní kleci. Bylo tam sotva dost místa, abych se mohl otočit kolem své osy. V průzoru mezi mřížemi byl vidět jakýsi chlapec. Seděl připoutaný v těžké dřevěné židli.

Ten chlapec se na mě díval očima plnými bolesti, soucitu a únavy. Nebyl už malé dítě. Určitě ale ještě nebyl dospělý. Něco mě k němu přitahovalo, jako bychom byli spojeni neviditelným provázkem. Bylo mi jasné, že ten kluk je zde déle než já. Oblečení na něm plandalo, měl vychrtlý obličej, kruhy pod očima a v očích naprostou beznaděj. Najednou mi ho bylo strašně líto. Jak může někdo páchat takové věci?

Váhavě jsem začal zkoumat svoji miniaturní klec. Štěstí bylo, že byla vyrobena z plastu, který se asi při mém převozu sem poškodil. Na jedné straně mé klece byla patrná nevelká prasklina. Na zkoušku jsem se do ní opřel celou silou a prasklina se o trochu zvětšila. Postupně se začala rozlézat po celé stěně klece. Trvalo to ještě nějakou dobu, chtělo to trochu námahy a stěna konečně praskla. Moje hlava opatrně vykoukla z prasklé stěny klece a rozhlédla se po místnosti. Já i ten kluk jsme se ocitli v jakési dřevěné budově s hliněnou podlahou a bytelnými dveřmi zamčenými na zámek. Nikde nikdo nebyl, proto nebyl problém z klece nenápadně vyklouznout ven do prostoru místnosti.

Pouta toho chlapce byla vyrobena z tlustého provazu, a proto moje první myšlenka byla, že bych je mohl zkusit rozkousat. Došel jsem pomalu k jeho židli a začal přehryzávat ty tlusté provazy. Trvalo to dlouho, než byla pouta pryč. V puse mi pak zůstala pachut' po provazech. Vůbec mi to ale nevadilo. Ten pocit vítězství stál za to. Klukovi svítily v očích plamínky radosti, když se mi vrhl kolem krku a zašeptal: „Děkuji.“ Nakonec se ode mě odtáhl a řekl: „Teď už se jen musíme dostat ven z téhle budovy, a jsme volní, Ryane.“ Mé jméno znělo z jeho úst jaksi magicky a trochu mi vrtalo hlavou, jak ho mohl znát. Ve výsledku to vlastně nehrálo roli, ale měl jsem pocit, že měl jasno, jakmile mě uviděl. Podíval se mi vděčně do očí, zvedl se a začal prozkoumávat naše vězení. „Podívej, Ryane, je tu hliněná podlaha. Co kdybychom se zkusili podhrabat na druhou stranu?“ navrhl na rovnou s tím začal. Dlouho jsem neváhal, a tak jsme nakonec hrabali oba. Po několika hodinách úmorné práce jsme konečně získali svobodu. Pomohl jsem chlapci překonávat všechny překážky a nástrahy džungle, aby se bezpečně mohl dostat až do civilizace. Se západem slunce jsme doputovali až do malého města, kde se chlapec setkal se svými rodiči.

Můj chlapec, už vím, že se jmenuje Ethan, je druhý syn královské rodiny a tím pádem i princ, se mě odmítl po setkání s rodiči vzdát. V té chvíli došlo i mně, že mám toho kluka zatraceně rád. Naše pouto bylo opravdu silné, jen jestli to v budoucnu bude ku prospěchu.

Ethan měl několik dnů po našem příjezdu ke svému lidu proslov. Začínal slovy: „Za svůj život vděčím jenom a pouze Ryanovi. Nevím, co se mnou chtěli mí únosci provést, a nikdy to již ani nezjistím. Bez něj bych možná v tuhle chvíli ani nebyl mezi živými. Kdo ví? Nejdůležitější věcí pro mě je můj vztah s ním. Navzájem si důvěřujeme a občas mám pocit, že si čteme myšlenky. Miluji ho celým svým srdcem. Proto chci do světa vyslat tu dobrou zprávu. Zprávu plnou lásky, vděku, míru a naděje. Zprávu, která zní: Chraňme prales a zvířata v něm. Chraňme je, dokud ještě máme koho a co. A ta nejlepší dobrá zpráva je, že se nám to jednoho dne povede. Lidé si uvědomí své chyby a začnou je napravovat. Začnou chránit vše dobré a naučí se milovat bez výhrad. Láska totiž nezná hranice a nikdy je znát nebude. Je jen na nás, jak s ní naložíme. Miluji lidi, i když nejsou dokonalí. Jen lidé mají moc změnit tenhle náš uspěchaný svět od základů. Postavit ho na lásku a důvěře, souznění s přírodou a zvířaty. Tohle je totiž podle mě ta nejúžasnější zpráva na světě.“

Ethanova slova na mě udělala obrovský dojem a zanechala hřejivý pocit v mém nitru. Měl jsem rád jeho domov, kde jsme si užili spousty zábavy a dokonale jsme poznali jeden druhého. Mé srdce ale toužilo po volnosti v džungli, stýskalo se mi po sestře i rodičích.

Nastal tak čas našeho rozloučení. Jednoho krásného brzkého rána mě Ethan doprovodil až k okraji džungle za městem. Sklonil se ke mně a navzájem jsme si pohlédli do očí. Slova byla zbytečná. V tom pohledu bylo tolik citu a lásky. Naposledy jsme se pevně objali a pak už jsem utíkal zpět tam, kam jsem patřil.

Bylo to to nejkrásnější rozloučení v mém životě. Možná se náš fyzický kontakt vytratil, ale oba nosíme jméno toho druhého v srdci. Takhle to bude už napořád a nikdy se to nezmění. Láska znamená hodně věcí. K lásce patří i dát druhému svobodu, nechat ho jít, kam patří.

Můj návrat do rodiny byl ještě dlouho oslavován, veškerý můj čas zabírali rodiče společně s Aylin. Zase jsme žili naším spokojeným životem.

Pokaždé když jsem s Aylin sledoval východ slunce, myslel jsem na Ethana. Stejně jako slunce rozzářil den, Ethan rozzářil můj život. Společně jsme do světa vyslali poslání o lásce. Tu dobrou zprávu, že každý je milován. Protože příroda miluje každého bez výhrad.

MILÁ BABIČKO,

mesu dobré zprávy! Vzpomínáš, jak tatínek nedávno onemocněl? Tak včera jsem se rozhodla, že mu pomůžu! Jednou jsi mi říkala, že šípkový čaj je lék na všechno a mě napadlo, že mu ho přivezu.

Takže abych se dostala do nemocnice, sestrojila jsem si vzducholod!

S ní jsem se brzy ocitla nad celým naším městem. A dokonce jsem se sprátelila s jiríčkami, které letěly kolem!

1.

Ale když jsem pak vyletěla moc vysoko, zaútočil na mě orel!

A já vypadla z košíku!

Spadla jsem do vrání knihovny, kde si vrány pují různé blyškavé věci a šperky, aby se měly čím chlubit.

Můžu si to na chvíli vzít?

Mezi cennostmi jsem tam našla kalich zmizení a tak jsem se vrám zeptala, jestli by mi jej nepůjčily.

Omy mi ale nijak neodpověděly, takže jsem usoudila, že jim to nevdám.

2.

Tatínek spal, a proto jsem mu tu termosku nechala na stole, povytáhla mu perinu a rozloučila se. To víš, potřebuje spát.

Domů jsem pak jela po řece v košíku!

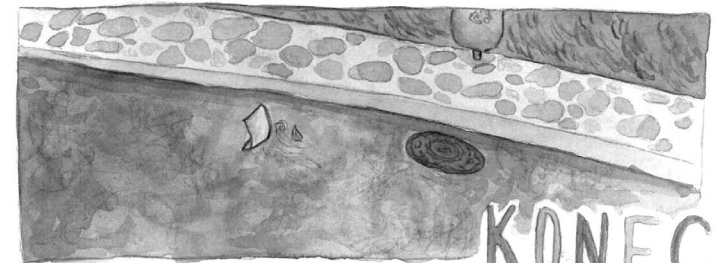
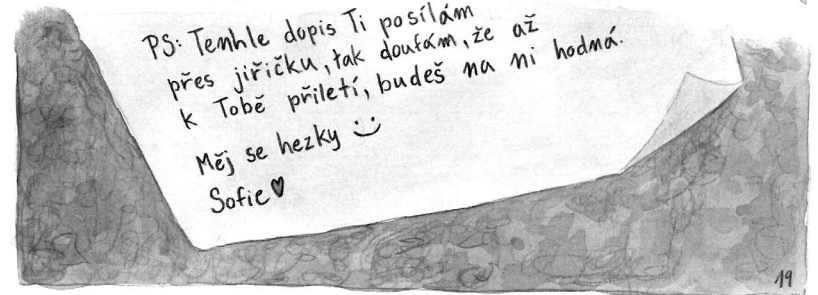
Sofi, přestám si už hrát, je pozdě!

Pojď domů!

No a dnes jsem se dozvěděla, že se tatínek vyléčil! Brzy k Tobě budeme moct přijet všichni!

PS: Tenhle dopis Ti posílám přes jiříčku, tak doufám, že až k Tobě přiletí, budeš na ni hodná. Měj se hezky 😊 Sofie ♡

KONEC

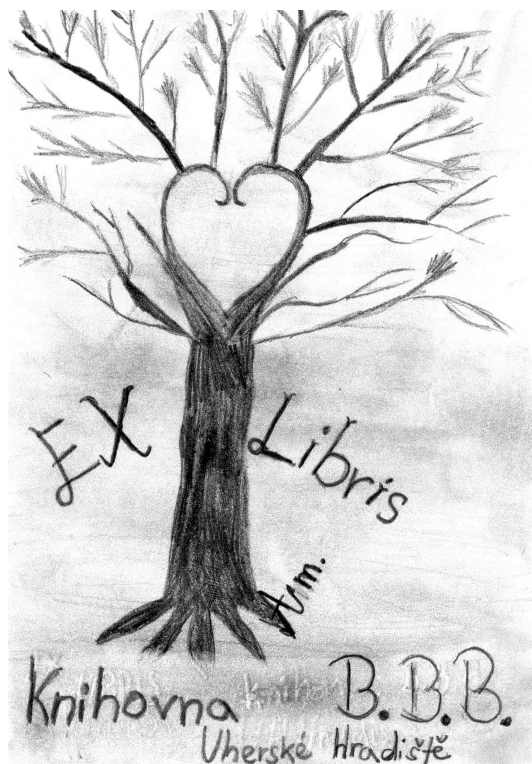
Přítel člověka

Denis Marada, 9. třída ZŠ Kroměříž, 1. máje

Vždycky jsem si přál psa, protože pes je přítel člověka. Když mi bylo dvanáct let, měl jsem morče a křečka.

Dva dny po Vánocích jsem dostal Rexe. Bylo to velké překvapení. Koupila mi ho má starší sestra. Když jsem ho poprvé uviděl, nevěděl jsem, co mám dělat, nevěřil jsem, že je můj, chtělo se mi radostí brečet. On se hned ke mně rozběhl. Už má dva měsíce. Je to pěkný rošťák. Má srst jako medvěd. Rád si se mnou hraje s provazem, s míčem. Je to fešák, rád se fotí. A taky rád běhá. Zatím je to mrňous, ale jednou bude velký chlap. Je to kříženec ovčáka s labradorem. Taky rád dělá nepořádek. Venčím ho každý den. Když někdy usne, odnesu si ho do své postele.

Dobrá zpráva je, že jsem se dočkal svého pejska.

Amelie Mikulová, Podolí

Kde končí svět
Sborník vítězných prací literární soutěže
dětských autorů Zlínského kraje 2022/2023

Texty nebyly jazykově ani stylisticky upraveny, pouze zjevné překlepy

Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2023
Na obálce je použita Ex-libris Alexandry Hendrychové, ve sborníčku oceněné práce
ze soutěže Ex-libris 2023, pořádané Knihovnou BBB v Uh. Hradišti

Náklad 120 ks

Brožovaný výtisk, neprodejné
Tisk Joker, s.r.o. Uherské Hradiště

Děkujeme:
Město Uherské Hradiště

